

HAZEL RILEY

Hra bohů

SESTUP DO PEKEL

PŘELOŽILA VERONIKA MATIÁŠKOVÁ

Hra bohů

SESTUP DO PEKEL

Copyright © 2024 by Hazel Riley

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2026

Cover © Laura De Mezza, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7001-4 (pdf)

HAZEL RILEY

Hra bohů

SESTUP DO PEKEL

přeložila Veronika Matiašková

Obsah

0	SOUROZENCI	7
1	JABLO SVÁRU	17
2	GRANÁTOVÉ JABLO	27
3	TRÓJSKÝ KŮŇ	35
4	ATHÉNIN HNĚV	45
5	TEN NEJSUNEČNĚJŠÍ BŮH ZE VŠECH	53
6	BŮH SPRAVEDLNOSTI	61
7	SNOVÝ ROZMĚR	69
8	MOTÝLÍ TOUHY	79
9	ATHÉNIN OŠTĚP	89
10	UMĚNÍ PŘIJÍMAT RÁNY	99
11	ŠEST VTEŘIN	109
12	VŮŇ DEŠTĚ	121
13	SESTUP DO PEKEL	131
14	DVA ŠPATNÉ NÁPADY	145
15	TA SKUTEČNÁ ČÁST SNŮ	155
16	SKLENĚNÁ FIGURKA	165
17	HÁDŮV HNĚV	177
18	TREST TITÁNŮ	189
19	ZRADA DAFNĚ	201
20	17. LISTOPAD	213
21	DOPOLDNÍ NEBE	223
22	DRAČÍ OVOCE	237
23	NOC SVĚTLUŠEK	251
24	BOHYNĚ	263
25	PANDOŘINA SKŘÍŇKA	273
26	PAT	287
27	OLYMP	299
28	HRA SRDCOVÉHO KRÁLE A SRDCOVÉ KRÁLOVNY	317
29	VÝSTUP DO RÁJE	335
30	HARMONIE ČÍSLA ŠEST	347
31	TY SPRÁVNĚ DVEŘE	365
32	ERÓTŮV ELIXÍR	381
33	OČI NIKDY NELŽOU	399
34	ZLATÉ JABLO	411
35	POSLEDNÍ HRA	423
36	V MÉ HLAVĚ	435
37	PADLÝ ANDĚL	451
Epilog	TI TŘI	473
	BONUSOVÁ KAPITOLA 1	479
	BONUSOVÁ KAPITOLA 2	487
	PODĚKOVÁNÍ	491

*Těm, jejichž sklenice je plná,
aby si vzpomněli, že mohou nalít trochu vody těm,
kteří ji mají prázdnou.*

*Těm, jejichž sklenice je prázdná,
aby dříve či později přišel někdo, kdo jim ji naplní.*

Sourozenci

Všichni bohové Olympu byli pozváni na svatbu Thetis a Pélea. Všichni kromě Eridy, bohyně sváru. Ve svém hněvu se chtěla za urážku pomstít, a tak přišla na hostinu a mezi pozvané hodila zlaté jablko, do něhož vyryla slova: Tě nejkrásnější. Héra, Afrodité a Athéna se ihned začaly hašteřit a obrátily se na Dia, aby stanovil, která z nich má jablko dostat. On však odmítl vynést soud a rozhodl se svěřit nevděčný úkol smrtelníkovi, trójskému princovi Paridovi. Mladík vyvolil Afrodité a potvrdil tak její proslulou krásu.

NA SVĚTĚ EXISTUJÍ dva druhy lidí: ti, kteří vidí svoji sklenici z poloviny plnou, a ti, kteří ji vidí z poloviny prázdnou.

Já jsem přesně uprostřed.

Sklenici vidím takovou, jaká je. Je to prostě sklenice vody. Nezáleží mi na tom, jestli polovina tekutiny chybí, nebo jestli tam polovina je: nějaká voda tam je každopádně.

Kdybych měla popsat svůj život, přirovnala bych ho ke sklenici do poloviny naplněné vodou.

Jenom jeden rodič.

Jenom jeden bankovní účet dohromady s bratrem.

Možek dost chytrý na to, abych se dostala na Yale, ale tím to hasne.

Jedno oko modré. Jedno oko hnědé.

Když se nestaráš o to, kolik ti chybí a kolik máš, zbude ti jen vědomí, že něco přece jenom máš. A měl bys za to být vděčný.

Když ale máš jen nezbytné minimum, musíš se snažit trochu víc, aby to stačilo.

Nemáš vlastně ani čas závidět těm, kteří mají plnou sklenici, protože máš dost starostí s tím, abys měl v té své aspoň nějakou vodu.

„Haven!“

Polekaně se otočím. Jde mi naproti můj bratr a s ním dva kluci a jedna dívka, které neznám. Já mám před sebou dva kufry a na zádech osmikilový batoh.

„Čau,“ pozdravím zadýchaně.

Já a můj bratr Newt jsme praktickým příkladem poloplnné a poloprázdné sklenice. Co nemám já, to má on. A co má on, nemám já. On má metr devadesát. Já mám metr šedesát. Já mám přirozeně rudé rty. On má tenké a bledé rty. Je děsivě dobrý v matice, zatímco moje hlava čísla nesnáší.

On má štěstí v lásce, já ve hře.

On se narodil na jaře, já na podzim.

„Máš setkání prváků v aule?“ zeptá se dívka, která jde s ním. Má kudrnaté a rozcuchané vlasy, tmavou pleť, je jen o málo menší než můj bratr a hubená. Hluboké kruhy pod očima jí dodávají znuděný výraz.

Přikývnu a mrknu na telefon. „Měla bych asi jít. Newte, mohl bys mi donést kufry do pokoje?“

Než stihne odpovědět, odstrčí ho jeden z jeho kamarádů a přistoupí ke mně. „Já se o to postarám,“ zvolá s podezřelým nadšením. „Jmenuju se Liam.“

Trochu váhavě pozoruju, jak bere moje kufry a nechává si na záda pověsit batoh. Má na sobě mikinu se znakem Yale.

„Ahoj Liame, díky.“

„Budeš v pokoji se mnou,“ informuje mě dívka, jejíž jméno ještě neznám. „Doufám, že s tím budeš v pohodě. Jestli ne..., no tak to je mi líto, ale výměny nejsou povolené.“

Newt si povzdechne. „To je Jack.“

Jack si ihned všimne mého zmateného výrazu.

„Jack je zkratka pro Jacqueline Jonesovou,“ vysvětlí mi Newt.

Chci se obrátit k poslednímu chlapci, o němž ještě nic nevím, ale oči mi sklouznou k Liamovi. Celý se třese námahou a oči má zavřené, jak se snaží udržet moje kufry.

„Liame, víš, že je můžeš klidně postavit, vid’?“ upozorní ho Newt.

„Ne, musím přece zapůsobit na tvoji sestru.“

„Prosím tě, proč?“

„Je sexy.“

Newt si založí paže na hrudi. „Promiň, co jsi to říkal o mé sestře?“

Liam nadskočí. „Nic, nic.“ Otočí se k druhému chlapci. „Je sexy, že jo?“ šeptne. Možná si myslí, že ho nemůžeme slyšet.

Začínám chápat, proč nám Newt nikdy své kamarády z Yale nepředstavil. Já bych na ně na jeho místě taky nebyla pyšná.

Zatímco se Liam a ten druhý kluk baví, Jack mě popadne za ruku a táhne mě pryč, směrem k branám kampusu. „Můžu ti dát dobrou radu, Newtova sestro? Liam je jako virus. Když ho posloucháš dýl jak pět vteřin, hrozí ti, že se nakazíš. Musíš se proti němu naočkovat.“

Zasměju se. „Co bych teda měla udělat, abych to nechytla?“

„Já, když začne mluvit, si obvykle přeříkávám abecedu pozpátku. A pak taky francouzsky, italsky a španělsky.“

„Teda,“ řeknu. „To znáš tolik jazyků?“

Pokrčí rameny. „Ne, naučila jsem se jenom abecedy, abych nemusela poslouchat Liama.“

Neudržím se a zahihňám se. Jack se usměje, ale její výraz zůstane netečný. Vypadá, jako by byla neustále našťvaná na celý svět, do čehož se dokážu vžít.

Procházíme zahradami plnými studentů, kteří si stěhují věci a pospíchají všemi směry. Je teplý den konce září a bunda mě začíná nepříjemně hřát. Jack už na mě nemluví a dovede mě až ke vchodu do budovy. Zastrčí si ruce do kapes džínových lacláčů a zahledí se na své černé conversky.

„Odsud jdi rovně, pak zahni doleva, pak doprava, dvakrát doleva a pak až na konec chodby. Tam najdeš posluchárnu.“

Sice jsem to nepochopila, ale jsem studentka na Yale. Takže dělám, že mi jsou instrukce jasné, a poděkuju. Ona našťestí zmizí ještě předtím, než překročím práh a zjistím, že nemám nejmenší tušení, kam mám jít.

Uvnitř mě uvítají dva studenti, kluk a holka. „Ahoj,“ pozdraví mě ona. „Já jsem Lizzie. Můžu vědět, jak se jmenuješ, abych ti napsala jmenovku?“

„Haven Cohenová.“

Píše černým fixem na bílý obdélníček se znakem, orámovaný modrým pruhem v barvě univerzity. Připne mi jmenovku na hrud' k rameni a usměje se. „Tak zatím, Haven.“

Mrknu dolů a povzdechnu si. Napsala moje jméno špatně, jak se mi to ostatně stává vždycky. Všichni si myslí, že se píšu „Heaven“ jako „Nebe“.

Kolem mě je takový šrumelec, až se mi z toho zatočí hlava. Měla bych najít nějakého prváka a sledovat ho, aby mě dovedl do té správné posluchárny, ale je tu blázinec, a tak se nakonec vydám na cestu sama.

Projdu chodbou před sebou a zabočím doprava. Ocitnu se pod širokým mramorovým schodištěm se zlatým zábradlím. Zvednu oči a zachvěju se, jak vysoko vede. Začnu poraženecky stoupat po schodech.

„Jdeš blbě,“ ozve se mi za zády mužský hlas.

S úlekem se otočím. U paty schodiště se o zeď opírá nějaký kluk. Dívá se přímo před sebe na červené jablko, se kterým si pohazuje, jako by to byl míček, a ne jídlo.

„Cože?“

Jeho černé vlasy pod umělým osvětlením modře pableskují. Jeden pramen mu sklouzne do obličeje, takže mu do něj vidím ještě méně. „Spletla sis cestu. Posluchárna je na opačné straně.“

Začnu scházet schody a připadá mi, že čím jsem k němu blíž, tím je ztuhlejší. „Vadilo by ti ukázat mi, kudy mám jít?“ zeptám se.

„Vadilo.“

Koukám na něj s pusou dokořán. Ne že by to byla jeho povinnost, ale takhle nevychovaně mi odpovídat nemusel.

Zvedne ke mně zrak. Vypadá pobaveně. Kousne si do jablka a žvýká, aniž by ze mě spustil oči. Bezděky k němu popojdu, abych si je lépe prohlédla. Jsou šedé. A ještě zvláštnější je jizva, která mu přetíná levou stranu obličeje. Začíná pod uchem, jde přes čelist a mizí pod bradou.

Nevím, jestli za to může moje morbidní zvědavost, nebo to, jak na mě zírá, ale na chvíli mi vypne mozek, takže moje ústa vysloví tu poslední otázku na světě, kterou bych mu měla položit.

„Co to máš na obličeji?“ zeptám se. Okamžitě si za to nadávám.

Přivře oči. Nevím, jestli ho víc překvapila má přímost, nebo naštvala má zvědavost. „Oči, nos a pusu. Jako ty,“ sykne.

Chtěla bych se omluvit, ale už se stalo. Je mi tak trapně, že bych se nejradši rozběhla a z téhle situace utekla. Problém je, že já nikdy neběhám.

V klidu ho obejdu, snažím se k němu neobrátit zády, a vrátím se ke schodišti. Sleduje každý můj pohyb, takže se cítím jako kořist před lvem, připraveným zaútočit, jakmile mu ukážu zátylek.

Kousne podruhé do jablka a z koutku úst mu vyteče trocha šťávy z dužiny. Zachytí ji bříškem ukazováku a olízne.

„No dobře, tak díky. Uvidíme se.“

„Ne, to si nemyslím,“ odpoví.

Nedokážu skrýt ohromený výraz, když se odlepí od stěny a jde ke mně. Ani na chvíličku se mi ale nepodívá do očí. Když se ocitne vedle mě, zvedne ruku. Drží jablko za stopku mezi ukazovákem a palcem. Bez jakéhokoli varování ho pustí a já zjistím, že mi ruce vystřelily od těla, abych ho chytila v letu.

Chvilí na jablko zírá a pak mi dojde, co se právě stalo. „Co to...“

Když se otočím, už vedle mě nikdo nestojí.

Ráda bych ho dohnala, jablko po něm hodila a donutila ho, aby ho celé spolkl, ale už takhle mám zpoždění.

Zahodím ho do prvního koše, který najdu, a naštěstí potkám Lizzie, tu dívku, co už jsem jednou viděla. Hned si všimne, že nejsem v pohodě, ale na nic se neptá. „Pojďme, ukážu ti, jak se dostaneš do posluchárny,“ nabídne.

„To vypadám tak ztraceně?“

Usměje se. „Vypadáš, jako by ses každou chvíli měla rozbrečet.“

Takže to je můj první den na jedné z nejprestižnějších vysokých škol ve Spojených státech. Nedokážu se tu zorientovat. Skoro nikoho tu neznám. A jeden divný týpek mi nechal v ruce svoje nakousané jablko. Jasně, že se asi rozbrečím.

Další z nesčetných rozdílů mezi mnou a Newtem. Kdo brečí vzteky? Já. Kdo brečí, když je smutný? On. Tím pádem, kdo nedokáže ustát debatu bez breku? No přece já. Tohle je jeden z mála případů, kdy bych chtěla mít svoji sklenici plnou.

Lizzie má dlouhé a hladké zrzavé vlasy s pěšinkou uprostřed, na levé straně sponku s motýlem a oblečení jako ze sedmdesátek. Nespouští ze mě ani na chvíli oči a drží mě celou cestu za paži. Vykládá mi, že je ve druhém ročníku na astronomii, a povzbuzuje mě v mých univerzitních začátcích tím, že mi nabízí, abych se na ni kdykoli obrátila, kdybych potřebovala.

Chtěla bych se jí zeptat, kdo je ten kluk se šedýma očima, který se poflakuje po schodištích na Yale a chová se jako hulvát, ale musím teď myslet na důležitější věci. Navíc je velmi pravděpodobné, že už s ním nebudu mít nikdy co do činění.

Schůze prvků je smrtelná nuda. Vedle mě sedí jeden kluk z Francie, který sice voní po jasmínu, ale jeho angličtina má tak strašný přízvuk, že mu skoro nerozumím.

Ostatní studenti se mezi sebou vzrušeně baví a já lituju, že nedokážu brát věci s větší lehkostí. Pro mě to není začátek prestižního a vzrušujícího univerzitního studia. Pro mě je to začátek univerzitního studia, na které jsem získala stipendium, které nesmím promarnit.

Rektorka Yale je žena po šedesátce s hrncem platinově blond vlasů.

Vítá nás se širokým mateřským úsměvem a připomíná nám, jak velké příležitosti se nám dostalo, když smíme studovat na Yale. Jako bychom sami nevěděli, že jsme byli přijati na jednu z nejlepších soukromých univerzit ve Spojených státech.

„Yale je třetí nejstarší institucí vysokého učení ve Spojených státech a je také členem Ivy League. Yale se mezi nejrenomovanějšími univerzitami světa vždy pyšnila svou právníckou fakultou. Vzdělávali se u nás prezidenti a hlavy států.“

Rektorka dál pje na univerzitu chválu, asi o čtvrt hodinu déle, než by se dalo snést. Na konci mi francouzský student řekne něco, čemu nerozumím, a já zamumlám solidární „oui“.

Teď už je snazší najít cestu, protože jdou všichni stejným směrem. A jakmile se ocitnu poblíž vchodu, mrknu doleva, kde zahlédnu ono schodiště. Chlapec s jablkem tam není.

Lizzie je ještě ve dveřích, mávne mi na pozdrav a zvedne palec. Vděčně se na ni usměju a vyjdu ven.

Sluneční paprsky mě udeří do očí, takže si je musím zastínit, abych vůbec něco viděla. Zatímco se rozhlížím, uvědomím si, že ačkoli tu jsem sotva hodinu a jsem daleko od domova, dost se mi tu líbí. Časem si to tu zamiluju. Zahrada kampusu je plná stromů s hustými korunami, které štědře stíní trávník. Tu a tam jsou lavičky obsazené studenty a trávník je protkaný betonovými chodníčky, po kterých se dá procházet.

Newt a Jack stojí pár metrů od vchodu a povídají si.

„Á, tady máme moji sestřičku,“ pozdraví mě Newt, ještě než k nim dojdou. „Jak to šlo? Seznámila ses s někým? Netrápili tě? Líbí se ti tu?“

Jack zvedne oči v sloup. „Pojď se mnou a nech bráchu být. Dneska máš poprvé a naposledy volno od učení, tak si to užij.“

Newt vykročí jako první. Jack jde se mnou, za což jsem ráda. „Tak jak se ti to pozdává? Už ses s někým seznámila?“

Zaváhám. Nejhorší možná otázka. „S jedním francouzským studentem, s jednou holkou z druháku, která vypadá jako z jiné doby, a s jedním šedookým hulvátem,“ zamumlám.

Stanou se dvě zvláštní věci. Ještě ani nedomluví a Newt ztuhne a vymění si s Jack významný pohled. I Jack se zastaví, zvedne jedno obočí a ušklíbne se.

Pak jdou zase dál, jako by se nic nestalo. „Co to bylo za mlčenlivou výměnu informací, ze které jste mě vyloučili, jestli se můžu zeptat?“

„To se ti jen zdálo, Haven,“ utne mě Newt. A ještě než mohu něco namítnout, zamává až moc teatrálně rukou. Něco se tu děje. „Liam!“

Liam a ten další kluk z dřívějška sedí na trávě. Když si toho teď všímám, vidím, že po celé zahradě se ve skupinkách rozvaluje spousta studentů. Mnoho z nich má jmenovky prváků a já přemýšlím nad tím, jak je možné, že se lidé tak rychle spřátelí.

Newt nejdřív Liama rozcuchá a pak se svalí vedle něj na zem. Jack si sedne o něco spořádaněji a rozhlédne se kolem sebe.

„Já jsem Percy.“

V mém zorném poli se objeví ruka a já ji stisknu. Tenhle Newtův kamarád má velmi tmavé kaštanové vlasy, hnědé oči a tenké rty. Usměje se na mě a podává mi sáček s brambůrkami.

Liam mu ho vytrhne z ruky, jen aby ho znovu podal mně. „Brambůrky, Haven?“

Jack do mě šťouchne loktem. „Abecedu pozpátku, nezapomeň,“ zašeptá.

Liam ji slyšel, ale nevyptává se. Dál na mě urputně zírá. „Jak to šlo na schůzce, Haven?“

Pokrčím rameny. „Řekla bych, že normálně. Neznáš náhodou kluka se šedýma očima a tak trochu hulváta? A možná s červeným jablkem v ruce?“

Když Newt a Percy slyší moji otázku, trochu si poposednou. Je to téměř nepostřehnutelné, ale vypadají, jako by jim najednou bylo nepohodlné a měli chuť vstát a odejít.

„Ten popis se hodí jen na jednoho. Jmenuje se –,“ říká Liam.

Bratr do něj šťouchne. „Kámo.“

„Cože?“

„Čím méně toho ví, tím líp. Haven je moc zvědavá.“

Fajn. Tak teď už mi to začíná lézt na nervy. Proč takové tajnosti? Je to student jako my. Proč bych neměla vědět, jak se jmenuje kluk, který použil moje ruce jako odpadkový koš na svůj ohryzek?

Ve skutečnosti se Newt tak úplně nemýlí. Já totiž chci vědět, kdo to je, abych mu to šla oplatit. Nejsem agresivní, ale jsem pomstychtivá. Newt je ta druhá polovina sklenice: vždycky mírný, zdvořilý a vyhýbá se konfliktům.

Zatímco vymýšlím, jakým způsobem získám další informace, uvidím ho.

Tentokrát není sám. Jde po betonové cestičce mezi trávníky a za ním jdou další dva chlapci a dvě dívky. Pohybují se v dokonalém souladu. Na nikoho se nedívají. Ale všichni se dívají na ně.

V čele jde právě ten kluk s jablkem. Kráčí kupředu se zdviženou bradou a jednou rukou v kapse černých džínů.

Za ním jdou ty dvě dívky. Jedna z nich má dlouhé světlé vlasy v tak krásném blond odstínu, až se zdá neuvěřitelné, že takový vůbec existuje. Nevidím, jakou má barvu očí, ale vypadají světlé a lehce protáhlé. Ta druhá má kratší hladké kaštanové vlasy. Na rozdíl od blondýny má výrazné oči a i na dálku je vidět jejich zlatavá barva. Má velmi bledou pokožku.

Skupinku uzavírají další dva chlapci. První, co mě zaujme, je hříva světlých kudrn, které zdobí hlavu toho menšího z nich. Je také jediný ze skupiny, kdo se tváří klidně, a nikoli nepřátelsky. Po jeho boku jde chlapec s neuspořádanými

dlouhými hnědými vlasy. Neustále si nespokojeně přehazuje pěšinku ze strany na stranu. Pohybuje se tak ladně, jako by byl na přehlídkovém molu.

„To je ten, o kterém jsem mluvila,“ zašeptám očarovane.

„To jsme pochopili, Haven,“ podotkne Newt.

Nikdo z nich se na ně nedívá, ale vypadá to, že je to stojí dost námahy.

„Přestaň na ně čumět, Haven,“ napomene mě Jack. Je nervózní. Poznám to z toho, jak si hraje s černou gumíčkou, kterou má na zápěstí, i z jejích ztuhlých ramen.

Neposlouchám ji. Blondýna ukusuje z jablka, opět červeného. Stejně světlolasý kudrnatý chlapec jí něco řekne. Ona mu jablko podá a nechá ho, aby si kousnul.

Co to mají s těmi jablky? „To jim patří nějaký ovocný sad nebo co?“

Newt polohlasně zakleje a pak se mě lehce dotkne na koleni, aby získal moji pozornost. „To jsou sourozenci Livelyovi a také je to pět nejlepších studentů na Yale. Vpředu jde Hádés, ta blondýna je Afrodita, pak jde Athéna, po ní Hermes se zlatými kudrnami a ten s těmi dlouhými vlasy je Apollo. Jejich rodina je posedlá řeckou mytologií, jak sis jistě všimla. Odporně bohatí, a ještě odpor-
něji chytří. Každý z nich vede jeden univerzitní klub a nikdo si netroufne je naštvat.“

Nevím, co na to říct. Dát všem dětem jména řeckých bohů je neobvyklé. Zároveň se mi to ale líbí víc, než jsem ochotná nahlas přiznat.

„A oni –“

Newt mě přeruší. Luskne prsty a donutí mě, abych se mu podívala do očí. Je vážný, jako jsem ho ještě nikdy nezažila. „Ne, žádné další otázky. Víš, kdo to je a jak se jmenují, a to ti musí stačit.“

Snažím se skrýt nezdravou zvědavost, kterou ve mně těch pět sourozenců vyvolalo. „Proč? Nepřipadá ti, že přeháníš?“

Bratr chce něco říct, ale Percy ho předběhne. Mrkne mým směrem a zachmuří se. „Ledaže bys ráda hrála hry, Haven, jinak se už radši na nic dalšího kolem Livelyových neptej.“

Je zřejmé, že mě Percy nezná, jinak by přede mnou slovo hry neříkal. Newt skutečně zvedne oči v sloup a zamumlá zoufalé: „Ach ne.“

„Já hraju hry ráda,“ řeknu s jistotou. „Vždycky jsem totiž měla štěstí. Brácha to může potvrdit.“

Je to tak. Nevím, jak je to možné, ale mám tak velké štěstí ve hře, že v jistou chvíli si všichni začali myslet, že to není štěstí, ale šikovnost. Nikdo nemůže mít takové štěstí, to musím uznat i já. Nikdy jsem neprohrála jedinou partii karet.

Stolní hry jsou pro mě lehké jako facka. V kasinu jsem byla jedinkrát za život, a vyhrála jsem pět set dolarů. A to jsem vsadila na jedno číslo.

Ráda hraju. Mám hry ráda.

Newt se usměje, ale není v tom žádná radost. „To ano, ale oni nehrají pozitivě, Haven.“

„Jak to myslíš?“

Jack přetrhne stéblo trávy. „Hrají tak, abys prohrála.“

Na okamžik mě to zarazí. Dává ta věta nějaký smysl? Newt, Percy ani Liam nic nenamítají. „Každý přece hraje, aby vyhrál, to je normální,“ řeknu po chvíli.

Newt se usměje a zavrtí hlavou, jako bych byla hloupá.

„Neřekla jsem, že hrají proto, aby vyhráli, jako každý normální člověk na tomhle světě. Oni hrají tak, abys prohrála. V tom je ohromný rozdíl.“

Nemám chuť rozplétat smysl jejich zastrašovacích řečí. Aura tajemství, ba hrůzy, vytvořená kolem jablkových sourozenců, mi připadá přehnaná. „Když říkáte, že hrají..., máte na mysli skutečné hry, nebo v nějakém přeneseném smyslu?“

„Neodpovídejte –,“ začne Newt.

Jenže Liam ho předběhne. „Skutečné hry, Haven. Říkají jim Hry bohů. A když máš dost velkou smůlu, pozvou tě na partičku.“

Kousnu se do rtu, abych se hned nezeptala, co tím míní. Právě když už se skoro odvážím k poslední otázce, Hermes se otočí mým směrem. Ušklíbne se koutkem rtů a mrkne na mě.

Jablko sváru

Hádés nebyval obvykle jmenován: panovaly totiž obavy, že oslovit jej znamená rozpoutat jeho hněv. Jeho jméno s nejistou etymologií odkazuje k obrazu temného a neviditelného boha.

S TELEFONEM ZARAŽENÝM MEZI ucho a rameno skládám na posteli černý svetr, abych si ho uklidila do té poloviny skříně, která bude moje.

„Ano, tati, zatím je všechno v pořádku.“

Až na toho týpka, co mi nechal v ruce svoje nakousané jablko.

Na druhém konci si Cori Cohen ulehčeně oddechne. „Tak to jsem rád. Netušíš, jaká je to pro mě radost vidět, že obě moje děti se vydaly přes to všechno na tak významnou univerzitní dráhu...“

„Přes to všechno“ je zkrácená verze „přesto, že máme hromadu dluhů, máme málo peněz a já ti volám v desetiminutové pauze mezi dvěma melouchy“.

Já i Newt jsme získali stipendium. Moje stipendium pokrývá celé školné, jeho jenom polovinu. Chybějící částku pokryl studentskou půjčkou.

Náš otec pro nás vždycky dělal, co mohl. Ale nikdy to nestačilo. Vychovávat sám dvě děti s dluhy zesnulé manželky není jednoduché. Ale i když nám pořád chyběly peníze, láska našeho otce nikdy.

„Haven, nechci po tobě, abys mi volala každý den, vím, že s tím se můžu spolehnout na Newta...“

To je pravda. Jsem roztržitá a roztěkaná. Newt je zlaté dítě, syn, se kterým nejsou žádné problémy a pamatuje si všechno, co má udělat.

„Budu ti posílat esemesky, že jsem v pohodě, tati,“ uzavřu jeho větu s úsměvem, i když ho nemůže vidět.

Zrovna když mi říká, že mě má rád, vrazí do pokoje Jack s obvyklým nezujatým výrazem.

„Já tebe taky, tati. Tak zatím.“ Vhrknou mi slzy do očí. Jsem šťastná, že jsem daleko od domova, protože tatínek nebude muset utrácet za dva. Ale je

mi trochu do breku, protože mi bude chybět ten jediný rodič, který mi na světě zůstal. Vždycky jsme to byli my tři: já, tatínek a Newt.

Jack se beze slova složí na postel, která stojí naproti té mojí.

„Poslyš, Jack –“

„Ne.“

Se svetrem v ruce, na půl cesty mezi kufrem a skříní, se zamračím. „Ještě jsem se na nic nezeptala.“

Jack trůní na posteli s converskami na pokrývce. „Chtěla ses mě zeptat na něco o Livelyových, to je mi jasné.“

Složím svetr a přidám ho k těm, které už jsem uklidila. „A můžeš se mi divit? Co je to za partičku?“

V její polovině pokoje vládne nepořádek. Předpokládám, že i ona přijela dnes. Obrátí se ke mně a podepře si bradu rukou. „Haven, co budeš studovat?“

Na okamžik mě zmate ta rychlá změna tématu. „Práva. Proč?“

„Tak to bys měla myslet na učení. Možná to tak bude lepší.“

Neříká mi to zle, naopak, její hlas postrádá jakoukoli emoci. Stejně jako její výraz. „Dokážu myslet na učení, dostat pár jednoduchých informací o jedné skupině studentů, a ještě si přitom skládat kalhotky.“

Napůl se usměje, ale než stihne odpovědět, někdo zaklepe na dveře. Jack odběhne do předsínky otevřít a v několika vteřinách náš pokoj obsadí Percy a Liam.

Liam se usadí na mé posteli a významně na mě zírá. Nakukuje mi do kufru, jako by na to měl plné právo. „Nepotřebuješ pomoci s vybalováním, Haven?“

Vzdychnu. „Už mi zbývá jen prádlo. Zbytek jsem si už uklidila do skříně.“

Vážně přikývne. „To vidím. Proto se na to ptám.“

Percy se zničehonic nahne a chytne Liama za ucho, takže musí vstát z mé postele a sednout si na zem vedle té Jackiny. Omluvně na mě mrkne. „Není to úchyl,“ omlouvá ho. „Jenom si myslí, že se takhle balí holky.“

„Takže je jenom blbej,“ uzavřu.

Zasměje se. „Přesně tak. Jack už ti určitě řekla o tom očkování, že jo?“

Chvilku mi trvá, než si to spojím. Liam sleduje náš hovor a snaží se z něj něco pochopit. „Jo tak. Očkování proti Liamovi.“

„Očkování proti Liamovi?“ zopakuje ten, jehož se poznámka týká. Podívá se na Jack. „O čem to mluví?“

Jack s pohledem ztraceným v dálce a nohou líně bimbající z postele odříkává: „... dé, cé, bé, á.“

Zatímco si uklízím poslední věci z kufrů a dávám si pozor, abych ukryla kalhotky před indiskrétními Liamovými zraky, ti tři se dají do řeči, ale já je neposlouchám. Myslí jsem ještě u toho, na co jsem se ptala Jack předtím, než Percy a Liam zkolonizovali náš pokoj.

„Hele, lidi,“ začnu. „Mohla bych –“

„Newt by nás zabil,“ přeruší mě Percy.

„No tak!“ zvolám a nakloním se k němu. „Vždyť jsou to jen otázky. Nic víc. Nic nepodniknu. Co bych taky mohla? Jít za nimi s jablkem a hodit ho po nich?“

Newt mě zná až moc dobře. Vždycky o mně tvrdil, že mám hrací mánii. Nevím, co na těch hrách vidím, ale prostě mě až chorobně přitahují.

Jack, Liam a Percy si vymění významné pohledy. Vypadají jako staří známí zběhlí v soukromých rozhovorech. A jak se zdá, vyhrála jsem já, protože Jack odfrkne a založí si paže na hrudníku.

„Co chceš vědět?“ zeptá se Percy.

„Jejich rodiče se jmenují Zeus a Héra?“

Tři páry očí na mě zírají. „To jako vážně? Tohle je tvoje první otázka?“ podiví se Liam.

Pokrčím rameny. Proč ne? V mé hlavě to logiku má. Percy mě zbaví pochybností. „Ne. Rodiče se jmenují Kronos a Rea. Jak sis totiž určitě všimla, pět sourozenců nemá jména blízce příbuzných bohů. Hádés byl spolu s Poseidónem a Diem jedním z velké trojky.“

Příkývnu, ponořená v myšlenkách. To mě nenapadlo. „V čem spočívají ty jejich hry? Kde se konají? Jak vás pozvou? A co se dá vyhrát?“

Liam se ušklíbne a převezme slovo od Percyho: „Hry bohů se konají každý pátek večer, obvykle po večeři. Odehrávají se v jejich pokojích, aspoň se to tak říká, ale je jisté, že to není jejich jediné hřiště. Každý ten večer je jiný, podle toho, kdo hru vede. Například tenthle pátek pořádá hry Athéna, takže bude posílat pozvánky a vést večer ona. Ona taky vybere, jak se bude hrát. Každý Lively má svoji osobitou hru.“

Přílíši mnoho informací naráz. Jsem zmatená, ale i fascinovaná. „Oni si vybírají, koho pozvou? A podle čeho?“

„Většinou zvou ty, kdo je něčím štvou nebo jim nějak ublížili, ale i ty, kdo je třeba jen nějakou maličností popudili. Hádés a Athéna jsou nejprchlivější,“ vysvětluje Liam. „Ona je ale fakt sexy,“ dodá.

Jack i Percy si beznadějně povzdychnou.

„A jak probíhá pozvání?“ ptám se dál, příliš pohlčená, než abych brala na vědomí Liamovy nesouvisející poznámky.

Následuje pár vteřin ticha. Percy si odkašle. „Používají šachové figurky.“

„Šachové figurky?“ zopakují s pousmáním. Jenže všichni tři mají tak vážné výrazy, že se snažím s nimi sladit.

Percy si hraje s telefonem, a než můžu položit další otázku, natáhne ke mně ruku tak, abych na displej viděla i já. „Mají velmi krásné šachové figurky, které ve světle hrají všemi barvami. Každý z nich má svoji, takže se dá hned zjistit, kdo tě zve.“

Na jeho telefonu defilují obrázky šachových figurek. Ráda bych mu řekla, že mi je nemusí ukazovat, protože šachy hraju výborně, ale rozhodnu se být zticha.

„Afrodita má střelce, Hermes krále, Athéna královnu, Apollo koně.“ Listuje fotkami a zastaví se u poslední.

Hádes má věž. Kdoví, zda je nějaký vztah mezi osobou a figurkou? Vybrali si je náhodně, nebo z nějakého důvodu?

Zírám na fotku věže a ptám se dál: „Takže k tobě prostě přijdou a předají ti skleněnou figurku?“

Zavrtí hlavou a vypne displej telefonu. „Najdeš ji v pátek ráno přede dveřmi svého pokoje. Neptej se mě, jak vědí, kde kdo bydlí, protože už jsme dávno pochopili, že Livelyovi můžou získat jakékoli informace, kterých se jim zachce.“

Jak je možné, že ty hry nikdo nezakáže? Nebo že je nikdo nenahlásí univerzitní radě? Začínám se bát, že o nich vedení Yale ví, a že se rozhodlo dělat jakoby nic. Jak moc je jejich rodina vlivná?

„Jsou to cvoci,“ neovládnu se.

Jako bych tím uvolnila situaci. Liam se zasměje. „Na to vem jed.“

Teď už mi zbývá poslední pochybnost. Nebo alespoň poslední z otázek, které se jim odvážím položit, než půjdou za bratrem a řeknou mu, jak jsem zvědavá. „Jsou ty jejich hry těžké? Víte, o co se jedná? Co já vím, jsou to partie pokeru? Uno? Monopoly?“

Jack vstane z postele. Jako jediná mi na žádnou z mých otázek neodpověděla. Vypadá podrážděně, ale je těžké to z jejího obličeje postrádajícího výraz s jistotou určit. „To nikdo neví. Až na ty chudáky smolaře, které pozvou.“

Otevru pusku, abych něco namítl.

Jack mým směrem zvedne ukazovák. „To už stačí, Haven. Puť je z hlavy. Věř mi.“

„Ale proč?“ vyhrknu.

Percy se zamračí. „Pamatuješ si, co jsme ti řekli? Oni hrají proto, abys prohrála.“

Chvíli se na něj dívám a čekám, jestli mi tu absurdní větu nějak vysvětlí. „A já jsem vám řekla, že to nedává smysl. Přece když hraješ proto, abys vyhrál, automaticky hraješ také proto, aby tvůj protivník prohrál.“

Zavrtí hlavou, jako bych nedokázala pochopit úplně banální sdělení. „Když hraješ, abys vyhrála, soustředíš se na hru. Myslíš na svoje tahy, od začátku až do konce. Livelyovi myslí jen na jediné: aby tě ponížili a abys litovala, že jsi pozvání přijala. Když se soustředíš víc na protivníka než na hru, hraješ opravdu proto, abys vyhrála?“ Touhle prostou úvahou mě konečně umlčí.

Od té chvíle, co se mnou Jack, Liam a Percy mluvili o sourozencích Livelyových a jejich hrách, mi hlavou krouží jedna otázka.

Hádes a Athéna jsou prý nejvíc nedůtkliví. Podle Newtových přátel stačí třeba jen jeden pohled navíc, aby znervózňeli a už tahali z kapsy šachovou figurku. Panebože, zní to tak směšně.

Takže je možné, že jsem rozhněvala Háda? Dobře, možná nerozhněvala. Ale určitě jsem ho popudila, to bylo zřejmé, když jsem se ho ptala na tu jizvu v obličeji. Mohl by to být důvod mojí případné pozvánky na hry? A hlavně, je možné, že se mi ta myšlenka zamlouvá víc, než by měla?

Dnes je úterý, a i když mám před sebou ještě tři dny, než dostanu odpověď, mám pocit, že mě moje nedočkavost sežere zaživa.

Když vycházím ze svého pokoje číslo sto devět na první letošní lekci, je osm hodin ráno. Když jsem za sebou zavírala, Jack ještě chrápal.

Rozložím plánec budovy a hledám svou učebnu. Problém je, že když máte tak špatný orientační smysl jako já, nedokážete číst v mapách. Navigace pro mě vždycky byla záhadou. Třeba když ti řekne „pokračujte dalších sedm set metrů“. Jak mám asi vědět, kolik je sedm set metrů?

Vytáhnu z tašky lízátko, vybalím ho, strčím do pusy a vyrazím.

Chodby jsou plné studentů. Narazím si na hlavu kapuci mikiny a snažím se nepřítahovat ničí pohledy. Nevím, kolik lidí z těch, které potkávám, jsou prváci, ale já jsem jediná, kdo má v ruce mapu.

Snažím se zorientovat podle cedulí.

Když se dostanu do křídla, kde není živé duše, pochopím, že jsem zabloudila. Kolem se rozléhá jen zvuk mých podrážek na lesklé podlaze.

„Zase chyba.“

Plánek mi vypadne z ruky a chvíli poletuje, než se dotkne země. Pár metrů ode mě stojí Hádes, opět opřený o stěnu a se skloněnou hlavou. Tentokrát ovšem bez červeného jablka.

„Cože?“ řeknu, abych získala čas. Lízátko mi vyklouzne ze rtů, ale včas ho zachytím.

„V tomhle křídle Yale nejsou posluchárny vybavené pro výuku,“ vysvětluje.

„No dobře. Výborně.“

Sehnu se, abych sebrala ze země plánek, a on sleduje každý můj pohyb. „Víš o tom, že mapa slouží k orientaci a nalezení míst, kam se chceme dostat, že ano?“

Nakrčím nos. Nechci, aby si myslel, že jsem hloupá. Pravděpodobně bych ho dokázala bez problému porazit v jeho hře. „Díky za informaci. Budu se příště snažit ji použít správně.“

Sotva přikývne a ani se nehne. To nemá nic jiného na práci než tady bloumat, podpírat stěny a tvářit se jako v agónii?

„Proč se pořád potuluješ po univerzitě? Nemáš výuku?“ zeptám se.

Dvě šedě orámované zornice se zabodnou do mých. „Dneska na výuku nejdu.“

„Protože jsi příliš inteligentní a můžeš si dovolit ji vynechat?“

Předkloní se, jako by ho postihl záchvat smíchu, ale nesměje se. „Protože mi vyučování začíná až za dva dny.“

Aha. Tak tohle pro mě byla ošklivá chvilka. Je úleva, že se mi sotva podívá do obličeje. Zakašlu, jako bych se tím snad mohla zbavit rozpaků. „Dobře.“

Ani se nehne. Nevím, jestli chce pokračovat v té směšné konverzaci, nebo jestli se mu tak líbí trávit čas opřený o zeď.

Pokročím k němu, čímž si získám jeho plnou pozornost. Natáhnu ruku. „Jmenuju se Haven.“

Zírá na moji ruku tak dlouho, že už mě začíná bolet paže z toho, jak ji držím napřaženou. „Předpokládám, že ty už víš, jak se jmenuju.“

Nevím proč, ale v hlavě mi naléhavě naskočí otázka, kterou si už od včerejška kladu, a pocítím nutkání mu ji položit. „Naštvala jsem tě, když jsem se tě zeptala na tu jizvu v obličeji? Napadlo tě, že bys mě pozval na vaše hry?“

Překvapila jsem ho. Toho jsem si všimla okamžitě. Podívá se na mě s ústy lehce pootevřenými a se zkrabaceným čelem. „Ne, vlastně ne. Nemyslím si, že tě někdy vyzvu, abys se mnou hrála.“

„Proč?“

„Protože mě neštveš.“

„A jak bych tě mohla začít štvát?“ zeptám se.

Zvedne koutek úst a potřeše hlavou. „Jestli budeš pokračovat v podobných otázkách, bez problémů se ti to povede.“

„Proč bys mě nepozval? V čem spočívají tvoje hry?“ zkusím to ještě.

Jeho pohled sjede na lízátko, které mám v ústech. „S holkama nehraju.“

Čekám na další objasnění, ale to nepřichází. „Šovinista?“

„Kdyby moje hry byly utkání v boxu, tak bys pořád ještě chtěla, abych tě pozval?“

„A jsou?“

„To ti neřeknu.“

„Kdyby byly, stejně bych chtěla být pozvaná,“ přistihnu se, jak říkám.

Nevypadá překvapeně. „Něco mi říká, že si o sobě myslíš, že jsi dobrá hráčka.“

Zvednu bradu a projevíím jistotu, kterou si dovolím ukázat jen zřídka. „Nemáš tušení, co dokážu.“

Odlepí se od stěny. Lehce se usměje, jizva na tváři se mu zkroutí a já dostanu nepochopitelnou chuť vědět, jak k ní přišel. „No tak to předpokládám, že budeš muset naštvat některého z mých sourozenců, abys mi to ukázala.“

Zíráme na sebe tak dlouho, až zapomenu, že mám v puse lízátko. „Řekli mi, že nejnedůtklivější jsi ty a Athéna. Takže bych se měla zaměřit právě na tebe.“

Něco v jeho výrazu se změní. Mohla bych přísahat, že jsem zahlédla smutek, ale hned jej zase skryl. „Blbosti. Já nejsem nedůtklivý. Místním studentům se líbí kliše a stereotypy.“

To mě zaujalo. Říká mi nepřímě něco o sobě. „Jako třeba? Jaké kliše ti přisuzují?“

Odfoukne s očima upřenýma na moje ramena. „Tak pro začátek, nejsem hnusné a zlé božstvo jenom proto, že nosím černou a jmenuju se Hádes.“

Rychle si prohlédnu, jak je oblečený. Má černý svetr a kalhoty téže barvy. „Nemůžeš čekat, že tě budou lidé spojovat s jednorožci a duhami. Jmenuješ se Hádes jako bůh smrti a nevypadáš zrovna jako víla Zvonilka.“

Čekám, že se mému přirovnání zasměje, ale vypadá to, že se spíš rozhněval. „Hádes byl pánem mrtvých. Vládl podsvětí a staral se o to, aby tam duše, které si tam zasluhovaly skončit, také zůstaly. Nikoho nezabíjel.“

Možná má pravdu. Vytáhnu lízátko z pusy a držím ho ve vzduchu. „Ale unesl Persefonu. A navíc to byl její strýček.“

„Můžu tě ujistit, že nemám ve skříni zavřenou žádnou neteř.“

Teď se usměju já. On na můj úsměv zírá a na okamžik si namlouvám, že by ho mohl opřítovat.

„A kromě toho,“ pokračuje, „když si přečteš jakoukoli knihu o řeckých bozích, zjistíš, že všichni šukali se všemi. Jen málokdy mezi nimi najdeš jen legitimní vztahy.“

Přimhouřím oči. „Chceš říct, že –“

Suše mě přeruší. „Ne. Nerozdávám si to se svými sestrami.“

„Takže...“

„Ani s bratry,“ upřesní.

Kousnu se do rtů, abych se nesmála. On se dívá jinam, možná proto, aby přede mnou i on skryl úsměv.

Chystám se říct něco dalšího, když mě vyleká hlas zvenčí. „Haven? Co tu děláš?“ ptá se udiveně Liam. Pak si všimne Háda a mrtvolně zbledne.

„Zabloudila jsem,“ přiznám.

Liam ke mně přistoupí, aniž by spustil oči z Háda, který mu pohled opětuje. „Doprovodím tě do třídy, pojď.“

Hádes zvedne ruku. „Ne. Ještě jsem s ní nedomluvil.“

Cítím, jaké úsilí stojí Liama, aby vypnul hrudník a projevil se sebejistě. „Já si myslím, že jo.“

Hádes zvedne jedno obočí. „Já myslím, že ne,“ zasyčí tak chraplavě, až mi naskočí husí kůže.

Liam sebou cukne. „Uvidíme se pak, Haven, ahoj.“ A pospíchá, aby zmizel tak rychle, jak se objevil.

Ráda bych řekla, že to nebylo směšné, ale bylo.

Otočím se k Hádovi. „Tak cos mi chtěl ještě říct?“

Pokrčí rameny. „Nic. Chtěl jsem ho jenom naštvat.“

„A pak si stěžuj, že tu lidi o tobě mají špatné mínění,“ odseknu.

Vrhne po mně znuděný pohled. „Měla bys jít na hodinu, Haven.“ Vysloví moje jméno, jako by to byla urážka. Pak se pro sebe zasměje.

Neptám se proč, stejně by mi to neřekl. Jednou věcí jsem si ale jistá: teď mám opravdu chuť ho naštvat a nechat se pozvat na jeho hry.

Myslím, že mám poslední příležitost položit mu závěrečnou otázku. „Co se vyhrává na vašich hrách?“

„To, co chtějí všichni,“ odpoví.

„A co chtějí všichni?“

Pokrčí rameny a pak se na mě podívá. „Ty bys chtěla co, Haven?“

Dělám, že jsem ho přeslechla, abych získala trochu času. „Cože?“

„Co si přeješ ze všeho nejvíc?“ zašeptá s očima rozsvícenýma chorobnou zvědavostí. Proč mu tak záleží na mých nejtajnějších přáních?

Zalapám po dechu. „Tvrdíš, že bys mi mohl dát to, co chceš?“

Přikývne, aniž by cokoli dodal.

Nevím, proč mám pocit, že mu musím říct pravdu, tu pravdu, kterou se snažím sama před sebou popírat, abych se necítila nevděčně vzhledem k tomu, co mám. „Chtěla bych plnou sklenici, aspoň jednu. Spokojím se s jakýmkoli

množstvím vody, přísahám. Umím zahnat žízeň i jednou mizernou kapkou. A přesto bych jí někdy chtěla litry a litry. Tolik, že bych se nemusela cítit provinile, kdyby mi při pití nějaká vytekla na bradu.“

Mezi adjektivy, jimiž mi popsali Livelyovi, mi slovo „bohatí“ zůstalo vyryto víc než jiná. Kdybych si jako výhru měla vybrat peníze, neváhala bych. Mně i mé rodině by se dost hodily. Ne, nejen „hodily“. Zachránily by nám život. Newt to ví. A přesto nikdy nehrál. To jsou ty jejich hry tak strašné? Ne, hry možná ne, ale jejich pořadatelé ano.

Hrají proto, abys prohrála.

Ohryzek mu viditelně poklesne. Když už si myslím, že něco řekne, pokyne hlavou doprava. „Posluchárny jsou tímhle směrem.“

A tak si naposledy líznu lízátka a napodobím včerejší scénu. Vezmu bílou tyčku mezi palec a ukazovák, jako to udělal on se stopkou od jablka, a zvednu ji. Nechám lízátko spadnout a spokojeně se usměju, když natáhne ruce dopředu a chytí ho.

Probodává mě očima. Chce něco říct.

Otočím se k němu zády. „Na viděnou, jablíčko.“

Granátové jablko

Hádés nabídl Persefoně ovoce a ona ochutnala šest jadérek granátového jablka. Dívka nevěděla, že se pak bude muset každý rok vracet do království mrtvých na stejný počet měsíců.

„HAVEN, NA CO koukáš?“

Hlas mého bratra mě vrátí do reality. A zvuky, předtím tlumené, mi znovu explodují v uších. Chaos v yaleské jídelně mě na pár vteřin vyvede z rovnováhy.

„Koukala jsem..., jak to tu vypadá,“ odpovím nakonec a honem se napiju pomerančového džusu.

Jídelna na Yale je překrásná. Po levé straně obdélníkového sálu vede dlouhý balkón a zbývající prostor je zařízený kulatými stoly z tmavého dřeva a kovovými židlemi. Stěny jsou z hladkého bílého betonu, kromě strany naproti pultům s jídlem a pokladnám. Pravá strana obdélníku je celá prosklená, což jednak propouští do sálu hojnost denního světla a jednak otevírá dechberoucí výhled do univerzitního parku.

Newt přimhouří oči. „Tomu moc nevěřím.“

Jack vedle mě s nohama na židli přikývne. „Já taky ne.“

Liam s pusou plnou pečených brambor řekne: „Já jo. Líbí se ti tu, Haven? Je tu spousta světla, vid?“

Donutím se k úsměvu jeho směrem. Liam je vážně zvláštní. Už dva dny mě doprovází po celé univerzitě a ukazuje mi, kde jsou moje třídy a kde záchody. Zjistila jsem, že také studuje práva, a na chvíli jsem byla v pokušení změnit studijní obor. Ne že bych si ho neoblíbila, to ne, ale mám pocit, že jestli ho zase najdu, jak na mě čeká po skončení přednášky, budu už tlouct hlavou o zeď.

Newt začne rozebírat něco, co mě nezajímá, takže si dovolím stočit zrak k Hádovu stolu.

Je uprostřed sálu, a i když je u něj minimálně osm míst a obsazená jsou jen tři, nikdo si netroufá si přisednout. Sedí tam spolu s bratry Apollem a Hermem.

Takhle pohromadě je vidět, jak jsou rozdílní. Hermes má oční stíny a fuchsiové zvonáče, z nichž vykukují černé kožené kozačky. Apollo má kaštanové vlasy svázané do neuspořádaného culíku a modrou košili se vzorem ptáků. Hádes má černou saténovou košili.

Bubnuju prsty na desku stolu a moje frustrace vteřinu za vteřinou roste. Proč se na mě nepodívá? Víím, že si všiml toho, že na něj zírám, ale ani jednou se neotočí mým směrem. Takhle to být nemá.

Podívej se, podívej se, podívej se, podívej se...

„No dobře,“ zvolá Newt a bouchne rukama do stolu. „Takže jste jí vyprávěli o hrách?“

Jack skloní hlavu. „Ne.“

Liam spolkne sousto a zapije ho Coca-Colou. „Jo.“

Já i Jack na něj koukáme se stejným výrazem. „Liam!“ zvolám vyčítavě.

„A jo, promiňte. Mělo to být tajemství.“ Položí Newtovi ruku na rameno. „Ne, jistěže ne.“

Newt ho ze sebe setře a dívá se na mě se svým obvyklým výrazem staršího bratra, který si myslí, kdovíjak není důležitý. „Haven.“

„Newte,“ opičím se. „Řekli mi o hrách a o pozvánkách, to je všechno. Nemám v plánu jít tamhle k jejich stolu a chrstnout Apollovi džus do tváře, jen aby si mě vybral.“

Ve skutečnosti mě to napadlo.

On to pochopí a vytrhne mi lahvičku z ruky. „Co takhle udělat si vlastní večírek a něco si zahrát, nevím, třeba Tabu? Riziko? Abych udržel na uzdě tvoji herní mánii.“

Jack si teatrálně povzdechne. „Newte, vzdej to. I kdyby se chtěla nechat pozvat na hry, myslím, že to není tvoje věc. Jestli je tak šílená, že touží, aby ji ponižovalo pět blbečků, kteří jsou zřejmě sponzorovaní jablkovým průmyslem, je to její věc.“

Její krátký monolog nás umlčí.

Jack se obrátí ke mně a usměje se, ale její výraz zůstane apatický. „Bez urážky, Haven. Jinak jsi fajn.“

„Díky,“ zamumlám, i když to vyzní spíš jako otázka.

V Newtově obličejí si můžu číst jako v knize, jak moc se ho dotklo, co Jack řekla. Pak se stane něco divného: pohodlně se opře a založí si paže na hrudi. „Dobře. Tvoje věc, Haven. Ale tenhle pátek tě vezmu na zahajovací večírek, aby sis sama udělala obrázek o tom, co je to za cvoky.“

Ihned nastražím uši. „Zahajovací večírek?“

Liam dojedl pečené brambory a zalévá je ohromnými doušky Coca-Coly. Zatřepe rukou, jako by se hlásil o slovo. „Zahajovací večírek, no jasně, o tom jsme ti včera zapomněli říct!“ Odmlčí se, jen aby si říhnul. „Hry nezačínají hned. Vždycky je zahajovací pátek.“

Dál na něj zírám. „Dobře, Liame, ale neřekl jsi mi zatím nic.“

Jack mávne rukou, jako by mi chtěla naznačit, ať ho nechám být. „Je to večírek, na který můžou přijít všichni, na rozdíl od těch skutečných her. Hraje se i tak, to je jasné, ale hrají se obyčejné hry, rozhodně ne takové, jaké se hrají na oficiálních večerech. Koná se v jejich pokojích. Obvykle je tam taky jídlo a pití.“

Teď obrátím pozornost k Newtovi. „A proč mě tam chceš vzít?“

„Abys hned pochopila, že je lepší si s nimi nic nezačínat.“

Liam se ke mně nakloní a natáhne ruku. „Haven, máš v plánu dojídat ty brambory? Mám ještě hlad.“

Postrčím k němu beze slova talíř. Vrátím se pohledem ke třem bratrům, kteří se mezi sebou baví a jedí jako všichni přítomní.

„JJ, nechceš odpoledne zkouknout nějaký film? Stáhnul jsem jeden, co by se ti mohl líbit,“ řekne Newt a znovu tak přitáhne moji pozornost.

Jack pokrčí rameny, ale jako by se snažila lhостejnost jen předstírat. „Proč ne.“

Na tváři mého bratra se rozlije široký úsměv a já přemýšlím, jak je možné, že si nikdo kromě mě nevšiml, jak je do ní udělaný. Ne že bych to čekala od Liama, který si nevšiml ani toho, že na talíři nemám brambory, ale květák.

„Jdu si pro nějaké ovoce,“ oznámím a zvednu se. Nečekám na odpověď a zamířím k pultu. Postavím se stranou od fronty pěti lidí, abych se podívala, co je v nabídce.

Červená jablka, zelená jablka, žlutá jablka. Úžasné.

Nikdy jsem na ně neměla větší chuť.

Zatímco čekám ve frontě, objeví se vedle mě kdosi vyšší než já. Je to Apollo, letmo zahlédnu jeho dlouhé hnědé vlasy. Co chce? Zakašle, jako by chtěl upoutat moji pozornost.

Podívám se na něj. Oplatí mi pohled koutkem oka. Pak dál zírá před sebe. Pak se ještě jednou koukne mým směrem. Tahle hra mě nebaví, a tak se rozhodnu jeho přítomnost ignorovat.

Nakonec mi zaklepe prstem na rameno. „Ahoj,“ pozdraví.

Neudržím se a zasměju se. Tohle že je jeden z obávaných sourozenců Live-lyových? „Ahoj.“

„Poslal mě sem můj bratr, jestli bys mu nevzala červené jablko.“ Má hluboký hlas, mluví pomalu a pečlivě vyslovuje každé slovo.

„To si ho nemůže vzít sám?“ opáčím.

Apollo pokrčí rameny. „Pochybuj, že by ti to mohlo nějak vadit, vzhledem k tomu, že z něj nespustíš oči.“

Chci odpovědět, ale Apollo mě obdaří škodolibým úsměvem, pokyne mi, otočí se a odejde jakoby nic.

Místo toho, abych se dívala na Háda, držím oči jako přilepené na řadě krků před sebou, dokud na mě nepřijde řada. Požádám o jedno červené a jedno žluté jablko a zamířím ke stolu Livelyových.

Zaváhám, když si všimnu, že je tam i Hermes. Oba bratři na mě zírají, takže najednou zapomenu, jak se vůbec chodí. Zastavím se před nimi a hodím jablko Hádovi, který ho navzdory mé špatné mušce chytí v letu.

„Prosím.“

„Neděkoval jsem.“

Hermes s úsměvem přebíhá pohledem ze mě na bratra a zpět.

„Tos měl,“ pokárám ho. Otáčím v rukou svým jablkem, neschopná se rozhodnout, zda mám zůstat, nebo jít.

Hádes zamračeně sleduje moje ovoce. „Děláš chybu.“

Zvednu oči v sloup. On a jeho oblíbená slova. „Copak je to tentokrát?“

„Nejlepší jsou červená,“ objasní mi a dívá se na svoje jablko, jako by to byl svatý grál.

„Žádné jablko není lepší než ostatní, protože jako ovoce nestojí za nic.“

Hermes vzdychne a zvedne se. Popadne svůj černý batůžek a vyrazí. „Tak zatím, Háde. Čau puso.“

Zírám na jeho záda, dokud nezmizí za dveřmi jídelny. Ukážu na něj. „Řekl mi...“

Hádes zlehka odfrkne. „Hermes to zkouší na kohokoli, kdo se mu zdá hezký. Nemá zábrany, když si má stáhnout trenky.“

Jeho věta by mě měla pobouřit, ale já se místo toho přistihnu, jak se směju.

Hádes kousne do jablka a ukáže na místo proti sobě. „Židle jsou od toho, aby se na ně odkládaly zadky, víš?“

„Dost pochybný způsob, jak si vyžádat moji společnost.“ Ale posadím se.

Pár minut nemluvíme, jen na sebe koukáme. On si čtyřikrát kousne jablka a zvuk jeho zubů v kontaktu s dužinou mi začíná lézt na nervy.

Nakonec prolomí ticho on. „Proč máš radši žlutá jablka?“

„Protože jsou sladší a mají lepší konzistenci.“

„Co míníš tou lepší konzistencí?“

„Ta červená jsou moučnatá. A mají méně šťávy.“

Zamračí se. „To není pravda.“

„Ale je.“

„Není.“

„Háde, jsou to jen jablka.“

Usměje se. „V mé rodině ne.“

Ach, málem bych zapomněla, jeho rodina je posedlá řeckou mytologií. „Existuje i lepší ovoce,“ prohlásím v naději, že tím debatu uzavřeme.

Nakloní hlavu ke straně s jablkem pár centimetrů od úst. „Jako třeba?“

„Třešně.“

Ušklíbne se. „Málo dužiny. A pecka uvnitř to všechno zkazí. Nějaké další?“

Na okamžik zaváhám. To se opravdu bavíme o ovoci? „Meloun.“

Vypadá, jako by moji odpověď zvažoval. „Dobrý, ale pecičky v dužině ho také kazí. A to nemluvím o tom, že čím dál koušeš, tím má méně chuti.“ Mávne volnou rukou, abych pokračovala.

„Granátové jablko.“

Něco se změní. V tom, jak sedí a jak se tváří. Položí červené jablko na prázdný talíř a nakloní se ke mně. „To myslíš vážně?“

Panebože. Co jsem řekla špatně? Dívám se na něj a snažím se, aby pochopil, že nemám nejmenší tušení, o co mu jde.

Hádés se opře do židle a nespouští ze mě oči. „Neznáš mýtus o Hádovi a granátovém jablku? Když Hádés unesl Persefonu do království mrtvých, matka Déméter, znepokojená dceřiným zmizením, po dlouhém hledání zjistila, jaký byl její osud. Přemožena bolestí se rozhodla pomstít se bohům tím, že na zemi už nic neporooste a bude věčná zima. Lidé by umřeli hladem a bohové by už nemohli počítat s jejich obětmi. Zeus tedy poslal Herma, aby přesvědčil Háda, ať vydá Persefonu. Jenže než to Hádés udělal, dal své milé sníst šest zrněk granátového jablka, takže Persefona tím, že jedla v království mrtvých, byla nucena se tam každý rok na několik měsíců vrátit. Tím pádem se Déméter rozhodla navrátit na zem teplé počasí na šest měsíců, po které směla být její dcera s ní na zemi. Druhých šest měsíců musela kvůli těm zrníčkům trávit v podsvětí s Hádem.“

Mohla bych mu říct spoustu věcí, nebo alespoň projevit zájem o jeho vyprávění, ale moje ústa dokážou zformulovat jen tři slova: „Jsi vážně divný.“

Chvilí čekám, jestli se urazí, ale místo toho se rozesměje. Ukáže na moje žluté jablko. „Dej mi kousnout.“

Cože? „Ne. Je moje.“

Zaskočí ho to. Otevře a zavře pusy. Pak se zakloní a rozesměje. Směje se tak nahlas, že se lidi kolem nás otáčejí a koukají na nás. Ale i ti, kteří se neotočí, o jeho smíchu dobře vědí.

Nepřestává. Teď se na nás dívají i Newt, Jack a Liam.

Nakloním se k němu. „Můžu vědět, čemu se sakra směješ?“

Hádes zmlkne v bůhvíkolikáté rychlé změně nálady. „Pobavila mě tvoje odpověď.“

Nějaký pohyb vlevo mě přiměje se otočit. Newt máchá ve vzduchu rukou. Ústy formuluje slovo, a i když ho neslyším a nemám kdovíjaké deduktivní schopnosti, myslím, že zní: „Zmiz!“

Po pravdě řečeno nemám chuť v téhle divné konverzaci pokračovat. Sotva odsunu židli, Hádes udělá totéž. „Zítra je zahajovací večírek her.“

„No a?“

Nic nedodá.

„Chceš vědět, jestli přijdu? Stačí se zeptat.“

Ušklíbne se. „Nezajímá mě to.“

„Dobře. Tak zatím.“

Obrátím se k němu zády, ale ještě než vykročím, slyším ho, jak říká: „Ale budeš tam?“

Usměju se. „Je to pravděpodobné.“

Vydám se směrem k východu a cítím se jako filmová postava, která si užívá svůj okamžik slávy. Když vezmu za kliku, něco se mi letmo dotkne ramene.

Hádes. Už zase. Podává mi žluté jablko, které jsem musela zapomenout na stole. „Díky,“ zabručím. Ve skutečnosti na něj nemám vůbec chuť.

Trčí tam přede mnou a já nechápu, co chce. „Trefíš zpátky do pokoje, nebo se zase ztratíš?“

„Už se neztrácím, jestli sis toho nevšiml.“ Ale narážím tím na to, že od chvíle, co Liam sám sebe pasoval na mého univerzitního průvodce, jsem už neměla příležitost zastavit se pod ohromným schodištěm, kde jsem se s Hádem seznámila.

„Všiml jsem si. Neviděl jsem tě ani pod schody v západním křídle.“ Ztuhnou mu obličejové svaly a já podle toho poznám, že mu to uklouzlo nechtě.

„Přesně tak. Liam mě doprovází po celé škole.“

„A jsi ráda?“

Přivru oči, jako bych se snažila zaostřit na nějakou vzdálenou věc. „Vlastně ne. Radši bych se ztratila v džungli, než snášela jeho věčné řeči.“

Jako na potvoru se Liam objeví za Hádem. „Promiňte,“ odkašle si. Hádes se k němu otočí. „Haven, nějaké problémy?“

Hádes k němu pokročí. „Ne.“ Zní to jako zavrčení.

Liam zamrká. „Dobře. Jen pokračujte.“ Proběhne kolem mě rychlostí blesku a zmizí.

No dobře. Liam je fakt otravný, hlavně když je ho moc. Je jako horečka. Když máš třicet sedm a půl nebo třicet osm, nějak se s tím vypořádáš. Jenže s ním je to jako mít devětatřicet v parném létě. Což ale neznamená, že ho musí Hádes takhle děsit.

„Mohl bys k němu být milejší,“ přistihnu se, jak ho hájím.

Hádes se ušklíbne. „Ten blbec strávil celý prvák tím, že psal mé sestře básně. Ve sdruženém rýmu!“

Aha. „No, aspoň umí veršovat.“

„Rýmovat spolu láska a páska mi nepřipadá jako projev kdovíjakého talentu.“

Zadržím úsměv. „Uvidíme se zítra večer.“

Hádes se ke mně nakloní, až má obličej pár centimetrů od mého. Nevšimnu si, že mi vzal z ruky jablko, dokud mi s ním nezamává před očima. Pak do něj kousne. Žvýká trýznivě pomalu. Polkne sousto. „Jo. Měl jsem pravdu já. Červená jsou lepší.“

Zavadí o pramen mých měděných vlasů a zlomyslně se usměje.

Podruhé od chvíle, co ho znám, vezme jablko za stopku a drží ho ve vzduchu. Pak ho pustí. Ale tentokrát ruce dopředu nenatáhnu a nechám ho spadnout.

Trojský kuň

Athéna pomohla řeckému válečníkovi Epeiovi postavit trójského koně ze dřeva Apollónova posvátného háje. Plán provedl Odysseus. Přesný počet mužů, kteří se ukryli do koně, není znám.

VEČÍRKY JSEM MĚLA vždycky ráda. Možná proto, že nevyžadují kdovíjaké umění konverzace. Na večírku se očekává, že budeš mluvit s někým neznámým o nepodstatných věcech. Není to jako skutečný každodenní život, kdy musíš pěstovat hluboké a trvalé vztahy.

Ne, v tom nejsem dobrá. Můžu se s kýmkoli deset minut bavit na party, ale nedokážu navázat vážný vztah. Je to snazší, když lidi neznáš moc dobře. Jako kdybys kupoval další a další knihy a žádnou si nepřečetl. Hromadíš je a slibuješ si, že si je dřív nebo později přečteš. Jenže když je nebudeš číst, nikdy nemůžeš zjistit, že jsi utratil peníze zbytečně. Je to tak? Když je jenom hromadíš a obdivuješ obálky, nikdy tě nečeká žádné ošklivé překvapení.

A jak dokazuje moje teorie o poloplné nebo poloprázdné sklenici, Newt je mým pravým opakem. Když na večírku nikoho nezná, cítí se tam jako ryba na suchu. Navazuje jen pevná a trvalá přátelství. On knihy nehromadí. On je čte, od první do poslední stránky.

Procházíme chodbami s ložnicemi. Následuju Newta a Jack, kteří jdou v čele. Netuším, kde jsou pokoje Livelyových, a musím se spolehnout na ně.

V rychlosti natukám zprávu svému otci:

Vzpomněla jsem si, že ti mám psát, a snažím se být správná dcera jako Newt. Všechno jde dobře! Jak se máš? Haven

„Doufám, že tam bude Athéna,“ řekne Liam a přeruší tak ticho, které mezi námi zavládlo.

„To ses z loňska vůbec nepoučil?“ odpoví mu Percy vedle mě. Občas se mimovolně dotkneme pažemi, ale nevadí mi to. Percy je klidás a jeho přítomnost není otravná.

„Liam, to mě zajímá. Přečteš mi nějakou básničku, co jsi pro ni napsal?“

Jack, Newt a Percy si otráveně povzdychnou. „Haven! Proč ses ho sakra ptala?“ vyčte mi bratr a šlehne po mně vražedným pohledem.

Liam uprostřed poskočí. Má na sobě fuchsiovou košili a bílé džíny. „Opravdu si je chceš přečíst? Všechny jsem je vytiskl a svázal a mám v plánu jí tu knížečku někdy věnovat. Můžu ti ji půjčit.“

Najednou si svým přáním už nejsem tak jistá. „Svázal? Liam, kolik básní jsi Athéně Livelyové složil?“

Vidím, jak ztuhl. „Pár.“

„Pár? Řekni číslo,“ vyzvu ho.

„Začíná jedničkou.“

Aha. Představovala jsem si to horší. „Patnáct? Šestnáct?“

„Sto padesát,“ opraví mě.

Zarazím se s ústy dokořán. Všimne si toho jen Percy a s lehkým úsměvem na mě počká. Vezme mě za ruku a táhne mě dál.

Já jsem pořád ještě v šoku. „Liam! To je strašně moc!“

„Já vím,“ dá mi za pravdu. „Jak může mít někdo tolik inspirace, co?“

Zaváhám. Radši ho nebudu moc trápit. „Přesně. Zrovna to jsem měla na mysli.“

S Percym si vyměníme chápavý pohled. Vyruší mě mobil, který mi zavibruje v kapse. Vytáhnu ho. Odpověděl mi otec:

Jsi správná dcera, i kdybys svému staroušovi zapomněla napsat. Já se mám dobře. Chybíte mi. Dneska v noci budu mít nějaký úklid v parku.

Čtyři dolary za hodinu, ale pořád čtyři dolary.

Sevre se mi srdce a musím se držet, aby mi nevyhrkly slzy.

Jack a Newt se zastaví. Pochopím, že jsme skoro na místě. A ačkoli vím, že můj bratr není z večerního programu nadšený, chápe, že už není cesty zpět.

Uhádnou, kde se nachází Livelyovic pokoje. Z jediného důvodu: přede dveřmi je fronta. A pořádný rámus.

Kousek popojdu. Newt natáhne ruku, aby mě zadržel. „Musíme si stoupnout do fronty? To jako vážně?“ zvolám.

Liam se postaví vedle mě, ale nevypadá překvapeně. „No jo. Na zahajovacích večírcích je vždycky fronta delší, než když mají v menze plněné cukety.“

„Proč?“

„Protože jsou strašně dobré.“

„Nemyslela jsem ty cukety,“ syкну.

Newt se ke mně otočí a já v jeho očích čtu úlevu. „No, jak to tak vypadá, asi se dovnitř nedostaneme, Haven. Nepůjdeme všichni podniknout něco jiného?“

Jack pokrčí rameny, ochotná odejít s ním, ale já popojdu dopředu. „Klidně běžte. Ale já jdu dovnitř.“

„Haven!“ volá na mě Percy. Nebo možná Liam. Nevěnuju tomu moc pozornost.

Pár metrů ode dveří se fronta rozestoupí, aby mohl projít někdo, kdo právě vychází z pokoje. Je to nějaký zrzavý kluk. Byl by to úplně normální výjev, jen kdyby na sobě neměl jen boxerky a ve tváři šokovaný výraz. Proběhne kolem mě a přitom vykřikuje nějaké nadávky.

Fajn. Teď jsem ještě zvědavější. Co se to tam uvnitř sakra děje?

Zastavím se na prahu a hledám Háda. Možná by mě pustil dál před ostatními. Už slyším, jak si za mnou někdo stěžuje. Nakloním se dovnitř ještě víc a pak ho uvidím.

Sedí v křesle před jedním z velkých oken. V ruce drží téměř prázdnou sklenici a tváří se potěšeně, zatímco sleduje šachovou partii mezi Athénou a jednou dívkou ve zřejmých potížích.

Pokoj je plný studentů. Určitě je větší než ostatní pokoje a jinak vybavený.

Hádovy šedé oči na mně spočinou, ale nijak nereaguje. „Pusť mě dovnitř,“ požádám ho.

Usměje se. „Ne,“ naznačí ústy.

Cože?

Můj výraz ho asi pobaví, protože se sám pro sebe zasměje a vrátí se ke sledování šachové partie, která bude beztak za chvíli zřejmě končit. Stačí mi jeden pohled, abych věděla, že Athéna dá ve dvou tazích šach mat.

Zamávám na něj a Hádes na mě znovu líně přesune pohled. Jako bych ho nudila. „Pusť mě dovnitř!“

Odfrkne. Píše něco na telefonu, a sotva jej odloží, Athéna dá šach mat.

Přijdu o reakci její spoluhráčky, protože se v mém zorném poli objeví Apollův obličej, jen pár centimetrů od mého. S leknutím couvnu, ale on ani nehne brvou.

„Ahoj,“ pozdraví mě.

„Ahoj.“

„Pojď.“ Má tak mírné vystupování, že se hned cítím klidnější.

Dneska si nechal vlasy rozpuštěné a pocuchané, s pěšinkou na straně. Na sobě má odshora až dolů rozepnutou košili, která odhaluje potetované břicho. Většinou jde o drobné kresby černou tuší, kterým dominuje obrovský motýl hned pod hrudníkem.

„Tady najdeš jídlo a pití,“ ukazuje mi Apollo na pravou stranu pokoje. Na stole z tmavého dřeva je vyskládané přehnané množství alkoholických nápojů a misek s brambůrky a oříšky. „A tamhle se hraje.“ Ukáže na opačnou stranu, kde sedí Hádes a Athéna.

Vidím jen dlouhý stůl se šachovnicí a balíčkem karet. „To je všechno? Šachy a karty?“ zeptám se.

Apollo se na mě zadívá s nadzdvíženým obočím. Chvilí mu trvá, než odpoví. „Ty nejlepší hry si schováváme na ty skutečné večírky. A navíc za chvíli začnou Naked Truths.“

„Co jsou Naked Truths?“

Pokrčí rameny. „Hra.“

„To jo, ale...“

Ukáže na něco před námi. „Počkej. Teď přijde trest.“

Dívka, která hrála šachy proti Athéně, se svléká a přitom brečí. Athéna sedí na opěradle křesla vedle Háda. Hermes a Afrodita stojí vedle nich.

„Děláš si legraci?“ zvolám. „Přece ji nemůžete nutit se svléknout jen proto, že prohrála partii šachů?“

Apollo si projede rukou hustou kšticí. „Taková jsou pravidla. Když přijmeš výzvu, víš, do čeho jdeš. Nikdo tě nenutí, ale když přijmeš, nemůžeš se stáhnout. Nicméně má štěstí, protože dneska jsme se rozhodli nesvlékat prádlo. Obvykle tak mírní nejsme.“

Stěží polknu. Mám sevřené hrdlo a srdce v hrudi se mi může zbláznit. Tohle nejsou normální ani spravedlivá pravidla hry.

Nebožačka si stáhne kalhoty, poslední kus oděvu, a zůstane stát před Liveyovými v černé podprsence a kalhotkách. Má hezkou postavu. Stojí tam s pažemi podél těla, ale ruce se jí třesou.

Nikdo z ní nespouští oči. Ale když se zaměřím na Háda, zjistím, že on se dívá jinam. Dívá se na mě. Ve tváři má polovičatý úsměv, dopije drink a pak mi pokyne.

„Proč tu stojí a nehýbe se?“

Apollo jako by nerozuměl otázce. „Ta holka? No, to je pravidlo. Nemůže odejít, dokud jí to jeden z nás nedovolí.“

„Panebože, to je ale šílené,“ vyhrknu. Nevím, proč mě to tak štvě. „Já jdu...“

Apollova ruka mi obemkne zápěstí. I když mi nebrání v pohybu, cítím se, jako by mi ochromil všechny svaly v těle. „Ne. Akorát našťveš moje bratry a sestry.“

„To je mi sakra úplně jedno,“ syкну. Vytrhnu se mu.

Hádes ze mě nespouští oči, zatímco vykročím dopředu a postavím se před tu dívku ve snaze zakrýt ji svým tělem. „Tak to by stačilo.“ Obrátím se k ní. „Vrať se do svého pokoje.“

Athéna na mě zavrčí. „Co ty jsi sakra zač? Půjde, až jí to dovolíme my.“

Herma můj postoj pobaví. Šťouchne významně do Háda, který místo odpovědi jen přikývne a zamumlá slyšitelné: „Já vím.“

Co ví?

Už jsem jejich hrátkami unavená, a tak udělám to první, co mě napadne. Pohlédnu na dívčino oblečení na zemi, ale když se shýbnu, abych je posbírala, zasáhne Athéna. Šlápne na ně a odkopne je dozadu, daleko od nás.

„Takže?“

Usměju se, jako by se nic nestalo. Rozepnu si svou černou košili a svléknu si ji. Podám ji studentce, o které ani nevím, jak se jmenuje. „Obleč si to. A běž pryč.“

Celá usazená mě poslechne. Je ještě menší než já, takže jí košile dokáže zakrýt velkou část drobného těla. Uteče z pokoje bez ohlédnutí.

Otočím se k Livelyovým. Mám teď na sobě spodní košilku a sukni. Založím si paže na hrudi a čekám, až někdo něco řekne.

Vím, že to bude Athéna. Poznám to podle toho, jak k sobě tiskne čelisti a zhluboka se nadechuje. Vyskočí na nohy. „Až se příště budeš plést do nějaké mé hry...“

Nakloním hlavu na stranu. „Tak co?“

„Haven,“ osloví mě Hádes. „Máme pravidla. Tohle nemůžeš. I když si myslíš, že hra není spravedlivá.“

„Měla sis hledět svého,“ pokračuje Athéna.

„A ty jsi mohla dát šach mat jedním tahem, ale potřebovala jsi dva,“ odpovím. „Stačilo táhnout královnou...“

Hermes se rozesměje tak nahlas, až Afrodita nadskočí leknutím. Jestli mě Athéna předtím neměla v lásce, teď by mě evidentně nejradši uškrtila.

„Fajn. Když jsi tak dobrá, proč nehraješ ty?“ navrhone.

Ušklíbnu se při pohledu na šachovnici u mých nohou. „Šachy jsou nuda.“

„Tak si zahraješ Naked Truths,“ potěšeně zašeptá. To je ta hra, o které mi před chvílí říkal Apollo. Nejsem si jistá, jestli ji chci hrát, jenže teď už nemůžu couvnout.

Už už chci souhlasit, když do pokoje vrazí Liam a za ním Jack, Newt a Percy. „Haven! Jsi v pohodě? Co se děje?“ povykují znepokojeně.

Liam se podívá na Livelyovy. Pak na mě. Pochopí, že jsem v bryndě.

„Tak hodně štěstí, jdu k sobě,“ oznámí spěšně a zase zmizí.

Newt zvedne oči v sloup, ale drží se v patřičné vzdálenosti, jako by se bál té kaše, do které jsem se namočila. „Haven, půjdeme pryč?“

„Ne,“ zahřmí Athéna. „Ona s námi teď bude hrát. Můžete být u toho nebo odejít.“

Jack rychle a nervózně zavrtí hlavou. „Haven, odmítni to. Ještě můžeš. Vrátime se na pokoj. Prosím,“ zamumlá.

Část mě chce říct ano, ale ta druhá, mnohem silnější, je příliš zvědavá. A vůbec, jak bych vypadala, kdybych po tom divadýlku, které jsem tu předvedla, nehrála? To by bylo stejné, jako kdyby si to Řekové v trójském koni v půlce cesty rozmysleli a řekli si: „Ne, to ne, pojďme se vrátit.“

„Zůstanu. Řekni mi, jaká jsou pravidla.“

Athéna pokyne rukou. Hermes a Afrodita začnou přesouvat stolec, na němž leží šachovnice a balíček karet. Přítomní kolem nás se rozestaví podél stěn a čekají jako publikum.

Hádes se na mě podívá a skoro nepostřehnutelně pohne hlavou ke straně. Pochopím z toho, že chce, abych předstoupila. Vstane z křesla a odkopne ho až ke stěně.

„Co mám čekat?“

Potřeše hlavou. „Víš, že se říká, že prozradit pravdu je jako svléknout se?“

„Ano.“

„Dobře, tak tahle hra má dvojí smysl. Metaforický i doslovný.“

Hlasitě polknu a on si toho všimne. „Dobře. To zvládnou. Proti komu budu hrát? Proti Athéně?“

„Ach, to by bylo příliš snadné,“ odpoví mi ona zprostředka místnosti. „Budeš hrát proti tomu, kdo tě sem pustil. Proti Hádovi.“

Trhnu sebou. Čekala jsem všechno, ale tohle ne. Ani Hádes nevypadá nadšeně, ale nestěžuje si. Zpomaleně dojde po bok své sestry. „Tak pojď, Haven.“

Postavím se proti němu. Athéna stojí po naší pravici jako rozhodčí zápasu. „Naked Truths má jen pár pravidel. Budu vám střídavě dávat jednu otázku. Vyzvaný se může rozhodnout, jestli odpoví, nebo si něco svlékne. Abychom věděli, že říkáte pravdu, budeme vám monitorovat srdeční tep a prohlásíme odpověď za nepravdivou, pokud se významně zrychlí. V případě, že zalžete, si musíte něco svléknout také.“

Nepřipadá mi to jako kdovíco. Předstírám lhostejnost, ale položím možná tu nejdůležitější otázku: „Jak moc se svlékáme?“

Athéna se zahihňá. Odpoví mi Hádes a při tom na mě intenzivně hledí. „Úplně.“

„První, kdo zůstane nahý, prohrává,“ uzavře ona.

Newt chce protestovat, ale Percy ho zadrží. Liam se opět objeví jako hlídka v pokoji: „Slyšel jsem, že se tu bude někdo svlékat.“

Obrátím pozornost zpět k sourozencům Livelyovým. „A co je výhra?“

Athéna pokrčí rameny a kousek couvne, jako by to, co se chystáme hrát, vyžadovalo nějaký prostor navíc. „Co chceš. Peníze? Sex? Cokoli.“

Ještě se soustředím na odpověď, když cítím, že se mě něco dotklo na ruce. Hermes mi navléká na ukazovák pravé ruky oxymetr. Mrkne na mě a odstoupí. Hádes si ho na prst připevní sám bez pomoci. Asi tu hru dobře zná.

Athéna si zkříží paže na hrudi a pozorně se na nás dívá. Vymění si se sourozenci posunek a já pochopím, že hra začala. „Haven, kdybys měla příležitost, šla bys do postele s Hádem?“

Musím soustředit všechny síly v těle, abych doširoka nevykulila oči. „Ne.“

Oxymetr neudělá nic, nezaznamená žádnou významnou změnu tepu.

Dovolím si mrknout na Háda. V jeho výrazu neprosvítá žádná emoce. Nezdá se, že by mu moje odpověď vadila.

„Háde, kdybys měl příležitost, šel bys do postele s Haven?“

Pár vteřin čekám na jeho „ne“. Čekám, i když už si začne rozepínat svou bílou košili a odhodí ji na zem. Zůstane do půl těla nahý. Usmívá se.

„Haven, kdybys měla příležitost, šla bys do postele s Apollem?“

„Co to je za otázky?“ vyhrknu. „To jsou všechny stejné? Chceš ode mě seznam kluků, kteří mi připadají přitažliví?“

Hermes si dá obě ruce před pusu. „Odpověz! Odpověz!“

Nakloním hlavu. Přimhouřím oči. „Ne.“

Srdeční tep se mi zrychlí. Otravné pípání mašinky na prstě se ozve na celý pokoj a všichni ztuhnou překvapením. Včetně mě. Netroufám si podívat se Apollovým směrem.

Hádes má pootevřenou pusu.

Sundám si boty a zůstávám v košilce, sukni a punčochách.

„Háde,“ pokračuje Athéna, „vadí ti, že Haven připadá Apollo přitažlivější než ty?“

Nezaváhá. „Vadí. Je přece jasné, že já jsem hezčí.“ Otočí se směrem k Apollovi. „Promiň.“

Apollo se na nás ani nepodívá. Vypadá, že není v pohodě. Když na to teď myslím, připadá mi, že to je jediný ze sourozenců, kterého tyhle hry zřejmě nebaví. Je možné, že jeden z nich nemá chuť je hrát? Že nejsou všichni zajedno?

Hádův tep zůstane pravidelný. Řekl pravdu.

Athéna chodí pomalým krokem dokolečka kolem nás a pokaždé, když se přiblíží, mi naskočí husí kůže. „Haven, líbí se ti na Hádovi aspoň něco? Jediná maličkost? Může to být i banální detail.“

Podívám se na něj. Neznám ho, takže o jeho charakteru mluvit nemůžu. A pokud se omezíme na estetiku, rozhodně není ošklivý. Jenže tělesná přitažlivost leží na pevnějších základech. Víím, že je to riziko, ale odpovím: „Ne.“

Hádovým obličejem probleskne hněv a jizva se stáhne. Jenže když se mi zrychlí tep, uvolní se. Hermes tleská a směje se, jako jediný v místnosti. Stáhnou si punčochy a nechám je v botách.

„Háde, přitahuje tě Haven fyzicky?“

Už chci říct, že je to stejná otázka jako předtím, když se ho ptala, jestli by se mnou spal, ale uvědomím si, že to tak vlastně není. Pokud víím, Hádes by mohl být ten typ člověka, který nepřipisuje žádný význam aktu jako takovému. A že pro něj tedy není těžké jít do postele s někým, kdo se mu nelíbí. Tahle otázka znamená mnohem víc.

Hádes si rozváže boty a zuje se. Nechce odpovědět?

Hermes rozrušeně pokřikuje. Apollo do něj šťouchne loktem a omylem se na mě podívá. Ihned uhne pohledem.

„Haven, kdybys měla říct, kdo je nejpřitažlivější, jestli Apollo, Hermes, nebo Hádes, koho bys označila?“

Už jsem těmi jejími otázkami unavená. Nemyslela jsem si, že budou tak konkrétní a že budou ti, kterých se týkají, přítomni. Rozepnu si zip u sukně a nechám ji spadnout k nohám. Kdosi překvapeně šeptá. Nemůžu znovu odpovědět: „Apollo.“ Nechci dát Livelyovým nic, čím by mě pak mohli pokoušet a otravovat.

Hádes má oči upřené na moje nohy a nedělá nic pro to, aby koukal jinam. Pozoruje mě s naléhavostí, která mi začíná vadit. Nikdy jsem neměla se svým tělem problém, ani s nahotou. Ale teď už chápu tu dívku, co tu byla přede mnou.

Já jsem však ve výhodě. Já mám ještě dva kousky spodního prádla a košílku. On má kalhoty a boxerky.

„Výborně, máme dva velice šikovné hráče,“ zvolá Athéna tónem, který se mi vůbec nelíbí. „Vidím, že hra začíná být nudná, takže následující otázka bude za

všechno oblečení, co máte na sobě. Pokud ten, koho se zeptám, odpoví správně, ten druhý se svlékne donaha.“

Prudce se k ní otočím. „Cože? Ale to nemůžeš! To nebylo v pravidlech!“

Afrodita se zasměje. Nikdy jsem ji neslyšela se smát, ale smích má zvonivý tak, jak jsem si ho představovala. Hermes už je z toho všeho celý pryč. Nespouští ze mě oči a freneticky si olizuje rty.

„Háde,“ zahřmí Athéna, „chtěl bys, aby se Haven svlékla a stála před tebou nahá?“

Hádes přimhouří své šedé oči. Přejíždí mě jimi od hlavy k patě tak dlouho, až si začínám myslet, že chce hru ukončit. Mohl by vůbec?

Všichni přítomní mu visí na rtech, jako by jim měl odhalit tajemství posmrtného života.

Pohlédnu směrem k Newtovi a jeho přátelům. Můj bratr je předkloněný a má obličej v dlaních. Liam po jeho levici mi ukazuje palec nahoru. „Skvělá postava, Haven,“ šeptne.

A pak se to stane. Hádes si rozepíná černé džíny.

Zadržím dech.

Zastaví se. Podívá se na mě. „Ne,“ řekne sotva slyšitelně.

Pak se podívá na svůj oxymetr, jako by sám nevěděl, jestli řekl pravdu, nebo ne. Ale tep nezrychlí. Zůstane stejný. A jeho zvuk mi zní v uších a překrývá jakýkoli jiný hluk.

„Haven, svlékni se,“ nařídí Athéna.

„Ne!“ vykřikne Newt.

Athéna si ho teprve teď všimne. „Neplet se do toho. Prohrála.“

„Změnila jsi pravidla! To neplatí!“ hájí mě bratr, rudý v obličejí. Jack se ho pokusí vzít za paži, ale on ji odstrčí.

Percy kouká do země, možná z úcty ke mně. Liam na mě naopak bezostyšně zírá.

Zavřu oči a napočítám do deseti. Žádný problém. Spíš mi vadí, že jsem prohrála jen proto, že na poslední chvíli hru pozměnili. Vždyť jsem vyhrávala. Vyhrála bych.

Jako ten trójský kůň. Byla to všechno lest. Nikdy jsem neměla naději, protože soudě podle toho, jak to dopadlo, by si prostě našli způsob, jak mě vypéct. Prohrála jsem ještě předtím, než mě vůbec vyzvali ke hře. Prohrála bych, i kdybych byla vyhrála.

Svléknu si košilku a nechám ji spadnout na zem. Teď jsem jen ve spodním prádle. Hádes sleduje, jak padá, pak sešpulí rty. „Jen do toho, Haven,“ dodá.

Jako publikum je tu minimálně dvacet studentů. Někteří následovali Percyho příkladu a nedívají se. Většina ale ano.

Povzdechnu si. Zasaťtrám rukama za zády a hledám háček podprsenky. Jsou tři, takže rozepnu nejdřív jeden. Pak druhý.

Chvilí předtím, než rozepnu i ten třetí, se někdo postaví přede mě. Narazí do mě, a já se tak ocitnu zády na studené zdi.

Apollo přede mnou stojí jako štít s rozpřaženými pažemi. „To stačí. Hra končí. Haven, oblékni se.“

Čekám, že bude Athéna protestovat. Nebo jiný z jablkových sourozenců. Ale nestane se to. „Můžu?“ zamumlám.

Apollo ke mně otočí hlavu. „Ano. Kdokoli z nás pěti může ukončit hru. Obleč se.“

Hádes opustí hlavní pokoj, aniž by se namáhal s oblékáním košile. Zatímco mě Apollo zakrývá před všetečnými zraky, oblékám se a srdce mi přitom bije tisíckrát rychleji, než když jsem odpovídala.

Athénin hněv

Athéna není jen velice chytrá a moudrá, ale také hrdá, a její hrdost se dokáže proměnit v pomstu na těch, kteří se jí odváží postavit.

„JE TI ZIMA?“

„Ne.“

„Měla by, máš na sobě jen košilku.“

„Ne, je mi dobře.“

Zahajovací večírek skončil. Poté, co do hry vstoupil Apollo a přerušil ji, vyhnala Athéna všechny přítomné a zavřela se u sebe v ložnici. Afrodita šla za ní, možná v naději, že se jí podaří ji uklidnit.

Teď sedím ve stejném křesle, kde seděl Hádes, když jsem přišla. Apollo je na pohovce a zírá si na ruce, jako by byl v rozpacích.

Tohle je jedna z těch chvil, kdy bych měla být zticha, ale rozhodnu se nebýt, protože jsem moc zvědavá a musím si nutně vyspat z hlavy všechno, co si zatím nechávám pro sebe. „Proč se na mě nepodíváš?“

Apollo po mně šlehne zelenýma očima, zřejmě v mimoděčném gestu, protože je pak honem zase sklopí.

„V rozpacích bych měla být já,“ pokračuju. „Mimo jiné jsem ta, které hrozilo, že bude muset všem ukázat prsa i vagínu.“

Když slyší můj výběr slov, nadskočí. Uznávám, že jsem to mohla říct elegantněji. Apollo nevypadá, že by se před ním dalo mluvit bez obalu.

K mému překvapení se ale zasměje. Potichu, ale zasměje. „Nakonec se to nestalo.“

Což mě přivede k té nejdůležitější otázce. „Proč jsi to udělal?“ zašeptám.

„Haven,“ vysloví moje jméno s vyčerpávající pomalostí. Zamračí se, jako by hledal ta správná slova. „Víš, že jsi jediný člověk, který kdy přijal výzvu hrát Naked Truths?“

To jsem nečekala. Abych získala čas, sundávám si a zase nasazuju oxymetr na prst. Nikdo si pro něj nepřišel. „Myslela jsem si, že to je klasická hra na vašich zahajovacích večírcích.“

Přikývne. „To je. Ale nikdo nikdy nepřijal výzvu, aby hrál. Obvykle hrají Hermes a Athéna, vyhrává vždycky ona. Hlavně proto, že Hermes je rád nahý.“ Zvedne prst, sotva otevřu pus. „Neptej se mě proč. Už dávno jsme si o našem bratrovi přestali klást otázky.“

„Dobře.“

Pak jsme zticha. Potom klapnou dveře a blíží se kroky. V malém obýváku se objeví Hádes a zastaví se před námi. Ušklíbne se. Pokyne bratrovi a zmizí.

„Asi mu nejsem zrovna sympatická,“ podotknu.

„Myslím, že je jen překvapený tím, že jsi chtěla hrát.“ Zaváhá. Projede si rukou dlouhé kaštanové vlasy. „A tvými odpověďmi.“

Zpočátku nechápu, proč snížil tón hlasu a proč měla druhá věta nádech nesmělosti. „Proč říkáš...“ Zarazím se. Prostě jsem lhala o faktu, že bych nešla s Apollem do postele, kdybych měla příležitost.

Naráží snad na tohle? Nezbývá mi než se ho zeptat.

„Myslíš to, jak se mě tvoje sestra zeptala, jestli bych šla do postele s tebou, já jsem řekla, že ne, a vy jste zjistili, že lžu?“ zeptám se.

Vykulí oči. Zalapá po dechu a zavrtí se na pohovce, jako by se mu sedělo nepohodlně. „Já... Ehm... Jo.“

„Špatně vám ty měřiče fungují,“ snažím se bránit. „Nelhala jsem.“

Pokojem se ozve zrychlené pípání. Já i Apollo zíráme na oxymetr, který jsem si bezděčně znovu navlékla na prst. Rychle ho strhnu a hodím mu ho. Teď jsem opravdu v rozpacích.

On stiskne rty, možná aby zadržel úsměv, a chytí ho v letu. Strčí si ho do kapsy.

Musím jen změnit téma a odvést řeč. To by nemělo být těžké. Stačí říct úplně cokoli. To první, co mě napadne. „Takže, jaká jablka máš nejradši ty? Hádes tvrdí, že červená jsou nejlepší. Co si myslíš ty?“

Apollo se pohodlně opře do pohovky. Dál se vyhýbá očnímu kontaktu. Přemýšlí o tom velmi vážně, je to na něm vidět. Znovu se divím, jak důležitá jsou v téhle rodině jablka.

„Rozhodně žlutá,“ zamumlá. „Jsou sladší.“

„Můžeš mi vysvětlit, proč jste všichni posedlí právě tímhle ovocem?“

Podívá se na mě. Je to jen na pár vteřin, ale dost dlouho na to, abych cítila, jak se mi svírá žaludek. Chystá se promluvit, když mi něco přiletí do klína. Zakryje mi to i půlku obličeje.

Přijde to tak rychle, že nemám ani čas se leknout. Hádes stojí kousek od nás a ještě má nataženou ruku. Podívám se, co to po mně hodil. Je to černá mikina na zip. Je marné se bránit a říkat, že ji nepotřebuju. Navléknu si ji a jsem ráda, že se trochu zahřeju. „Díky.“

„Chci ji vrátit. Do zítřka,“ odpoví nezúčastněně. „Schodiště v západním křídle. Před obědem.“

„Ano, jistě, já...“ Ale Hádes už je k nám zády a odchází. Opět.

Bylo to od něj milé. A přitom vůbec. Může být někdo laskavý a zároveň hulvát?

Vzdychnu. Koutkem oka postřehnu, že se na mě Apollo dívá. Opětuju mu pohled a on se honem podívá stranou. „Asi bude lepší, když se vrátím do svého pokoje. Brácha o mě bude mít strach.“

Apollo si přejede ukazovákem po spodním rtu, sytější rudě. „Myslel jsem, že tě zajímá, proč máme tak rádi jablka.“

Okamžitě si zase sednu. Pousměje se nad tím. „Poslouchám tě.“

On se předkloní a sepne ruce. Košili má ještě rozepnutou a já se beze studu dívám na jeho vypracovaný a potetovaný hrudník. „Znáš mýtus o svatbě Thetis a Pélée? Bohyně sváru hodila zlaté jablko mezi Athénu, Afrodítu a Héra, aby se pomstila za to, že ji nepozvali.“

Přikývnu. „Bylo určené té nejkrásnější a ony se pohádaly. Měl je rozsoudit nějaký rolník. A vyhrála Afrodítu, ne? Od té doby se říká jablko sváru.“

Apollo zaváhá. Vypadá pobaveně. „Ten rolník byl Paris.“

„Měla bych si pamatovat, kdo to je?“

„Ne, to máš fuk.“

„No a? Co to má co dělat s vámi?“

„Něco podobného se stalo před mnoha lety v naší rodině.“ Čekám, ale on už nic nedodá.

Nechápu, co tím myslí. Navíc je celkem zřejmé, že mi nebude vykládat o soukromých záležitostech své rodiny. „Někdo snad házel na svatbě tvých rodičů jablkem?“

Zavrtí hlavou. V tu chvíli se rozletí dveře do pokoje a zjeví se Hermes. Nevšimla jsem si, že odešel. Ale teď je tady, na hlavě má navlečené slipy a jinak je nahý. V ruce má telefon a z něj se ozývá písnička, kterou hned poznám.

Musí být opilý, protože má zavřené oči a vlní se do rytmu. Přesto má smysl pro hudbu a vsadím se, že je dobrý tanečník.

„*A ella le gusta la gasolina. Dame más gasolina! Cómo le encanta la gasolina. Dame más gasolina!*“ huláká na celé kolo.

Ať už tu byla jakákoli atmosféra, teď je pryč. Apollo vstane z pohovky a já pochopím, že se mám zdekovat. Ne že by se mi tu chtělo zůstat. Myslím.

Doprovodí mě ke dveřím a já prostě musím přemýšlet o tom, co je mezi Apollem a jeho sourozenci. Nebo si to jen namlouvám?

Chodba je prázdná a osvětlená. Apollo zůstává na prahu a opírá se rukou o stěnu. „Jsi v pohodě?“ zeptá se ve chvíli, kdy chci odejít.

Tázavě se na něj podívám. „Neměla bych?“

To ho překvapí a nesnaží se to nijak zakrýt. „Naked Truths tě nerozhodily?“

Pokrčím rameny. „Byla jsem připravená jít až na doraz. Když jde o hru, tak se nevzdávám. A kdyby tvoje sestra nezměnila pravidla, vyhrála bych.“

Nakloní se ke mně. Kouká mi upřeně do očí. Postřehnu, kolik úsilí ho stojí neuhnout pohledem. „Změnila pravidla, protože pochopila, že bys nás porazila. Všichni to pochopili, Haven,“ zamumlá chraplavě.

Kdybych měla oxymetr pořád ještě na prstě, pravděpodobně by se rozpípal tak, až by se zavařil. „Naštvala se, když jsi přerušil hru?“

Zasměje se, ale není v tom žádné veselí. „Jestli se naštvala? Nemáš ponětí, čeho je Athéna schopná.“

„To mě mrzí.“

„Nemusí. Fandil jsem ti.“

Cítím, jak rudnu, a doufám, že si toho nevšimne. Zacouvám. „Mám od ní čekat šachovou figurku?“

„Nevěřím, že tě někdy vyzve, abys hrála. Pochopila, že jsi lepší než ona.“

Když vycházím o polední pauze z auly, tisknu si složenou Hádovu mikinu k tělu. Jsem nervózní a nedařilo se mi sledovat přednášku, jak bych měla. Čím dřív se s ním sejdu, tím dřív na něj budu moct zapomenout a jít se naobědvat.

Liam na mě jako obvykle čeká. Stojí, v náručí tři knihy. Volnou rukou mává, abych si ho všimla. Povzdechnu si a jdu mu naproti. „Ahoj Liame.“

„Připravená?“

Nemůže být těžké mu něco namluvit. Vyhrknu první věc, co mě napadne. „Ještě si musím skočit na záchod. Jdi napřed, doženu vás v jídelně.“

Nevypadá nadšeně. Zamračí se a na chvíli se zadumá. „Můžu na tebe počkat. Budé ti to trvat dlouho?“

Bez váhání přikývnu. „Strašně dlouho. Uvidíme se pak, jo?“

Pohnu se opačným směrem než on, protože jsem celou noc studovala plánek budovy, abych si zapamatovala, kudy mám jít, abych se ze své třídy dostala do západního křídla.

Liam na mě zavolá a já ztuhnu. Doufám, že nepostřehl, že záchody jsou přesně za jeho zády a cedulka visí pár metrů za jeho hlavou.

„Ano?“

Zvedne palec na povzbuzení. „Jdi do toho.“

Panebože. Donutím se k úsměvu a rychlým krokem odcházím, abychom od sebe s tímhle klukem byli co nejdál. Kolem mě proudí do jídelny studenti a mně připadá, že jdu jako jediná opačným směrem.

Už z dálky vidím pozlacené zábradlí schodiště a poznám křídlo Yale, kde jsem zabloudila první den. Přistihnu se, jak doufám, že tam Hádes z jakéhokoli důvodu nebude. Sevřu pevněji mikinu a pokračuju.

Jenže tam je. Už z dálky zachytí můj pohled. Opírá se jako obvykle o stěnu. Jdu k němu a podám mu mikinu.

„Ani pozdrav?“ neodpustí si. Nepohne se ani o milimetr.

„Ahoj.“

„Athéna je na tebe pěkně našťvaná,“ vmete mi.

Spustím ruku smířená s tím, že nemá momentálně v plánu vzít si svou mikinu zpátky. „To je mi bohužel jedno.“

Zvedne obočí, ale unikne mu drobný úsměv. Okamžitě ho potlačí. „Haven, věř mi, její hry hrát nechceš.“

Našpicuju uši. Apollo měl za to, že mě nikdy nevyzve, ale Hádes zřejmě naznačuje opak. „V čem spočívají?“

„Jestli tě vyzve, tak se to dozvíš. Já ti nesmím říct nic.“

„Apollo tvrdí, že mě nevyzve.“

Zvedne oči v sloup. „Athéna je bohyní válečné strategie a moudrosti. Jestli je něco silnějšího než její pýcha, tak je to její touha vyhrát. Bez nejmenších pochybností tě vyzve ke hře.“

Pokrčím rameny. „Dobře.“ Znovu mu podám mikinu.

Ani se na ni nepodívá. „A ty musíš odmítnout.“

„Nemusím.“

„Možná jsi nepochopila, že ti dávám dobrou radu, Haven,“ zdůrazní moje jméno. Není v tom ani stopa namyšlenosti, tím spíše ne zlomyslnosti, ale stejně mě to rozčílí.

„Možná jsi nepochopil, že jsem se tě o žádnou radu neprosila,“ zasyčím. „A žádnou nechci. Ale díky, že jsi mi včera půjčil mikinu, a teď si ji vezmi.“

Hodím ji po něm stejně, jako to udělal on. Jezdec zipu ho trefí do rtu, ale on neprojeví žádnou známku bolesti. Moje gesto ho každopádně překvapí a jeho zmatený výraz je skoro legrační.

„Proč ta útočnost, Haven? Snažím se být milý. Nemáš ani ponětí, jaké mě to stojí úsilí.“

„Ano, byl jsi včera velice milý, když jsi na mě zíral a čekal, až se svléknu, a povzbuzoval jsi mě: ‚jen do toho, Haven‘.“

Jizva na obličeji se mu zkříví. Stiskne pevněji černou látku, až mu zbělají klouby na ruku. „Taková byla pravidla. Nikdo tě nenutil. Kdybys nebyla tak zvědavá a nestrkala do všeho nos –“

„Kdokoli z vás může hru zastavit!“ přeruším ho vztekem. Nevím, proč vybuchuju zrovna teď. Včera jsem se na něj nezlobila. „Klidně jsi to mohl udělat. Jako to udělal Apollo.“

Zavrčí, jakmile slyší bratrovo jméno. „Proč bych měl? Neznám tě. Nejsme kamarádi. Nejsi pro mě nikdo. Apollo je zatracený svatoušek, který musí vždycky všechno zkazit.“

„Tak mi přestaň dávat rady, co bych měla nebo neměla dělat,“ opáčím. „Nechci je. Nech si je.“

Sevre čelist. „Dobře.“

„Dobře,“ zopakuju, prostě jen proto, že nechci, aby rozhovor skončil takhle.

Hrudník se mu rychle zvedá a klesá jako jasná známka hněvu. „Můžeš klidně přestat předstírat, že tě včera hra nebavila,“ dodá. „Jsem si jistý, že bys hrála až do konce.“

Nemám problém to přiznat, nevím, co se ode mě čeká, ale dostane jen pravdu. „Jistěže bych hrála až do konce. Svlékla bych se. Můžu se svléknout i teď a tady před tebou.“

Hádes se rozhlédne, jako by se chtěl ujistit, že tu nikdo není, než mi řekne, abych to udělala. „Stačí mi Hermes, co chodí po světě s holým zadkem. Nepotřebuju vidět svlečené další lidi. Tak si laskavě na sobě oblečení nechej.“

Nevím, co na to říct, ale chci mít poslední slovo. „Výborně.“

Všechn hněv zmizí a jeho výraz je zcela bez emocí. Jak dokáže tak rychle měnit duševní stavy? „Můžeš klidně vypadnout.“

„Půjdu, až se mi bude chtít. Takže teď.“ Otočím se a začnu stoupat po mramorovém schodišti.

Vyruší mě Hádův hlas. „Jdeš špatně.“

Beze slova udělám čelem vzad. Tohle není správný směr. Už bych si to mohla pamatovat. Pohled mi padne na jeho obličej a na vteřinku ztuhnu. Směje se pod vousy.

S diskusemi mám jeden velký problém. Nemám ráda, když skončí bez toho, že bych vyhrála. „A jen tak pro upřesnění,“ dodám, „nevěřím, že bys mě nechtěl